

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

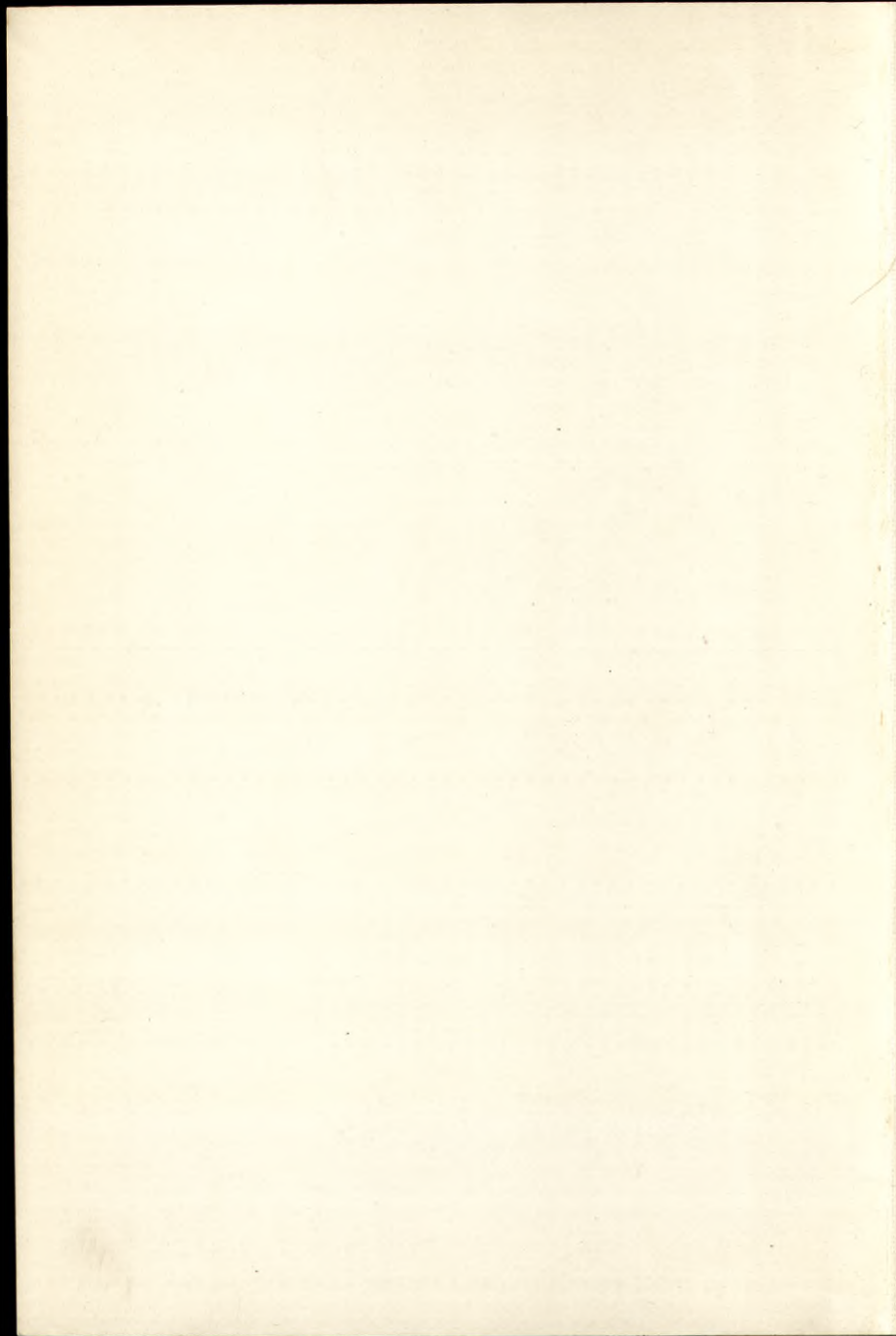
UPPSALA
UNIVERSITET

95-

KUNGSÄNGS=
LILJOR

HARALD JACOBSON

KUNGSÄNGS-LILJOR

DIKTER

AF

HARALD JACOBSON

GÖTEBORG
WETTERGREN & KERBER

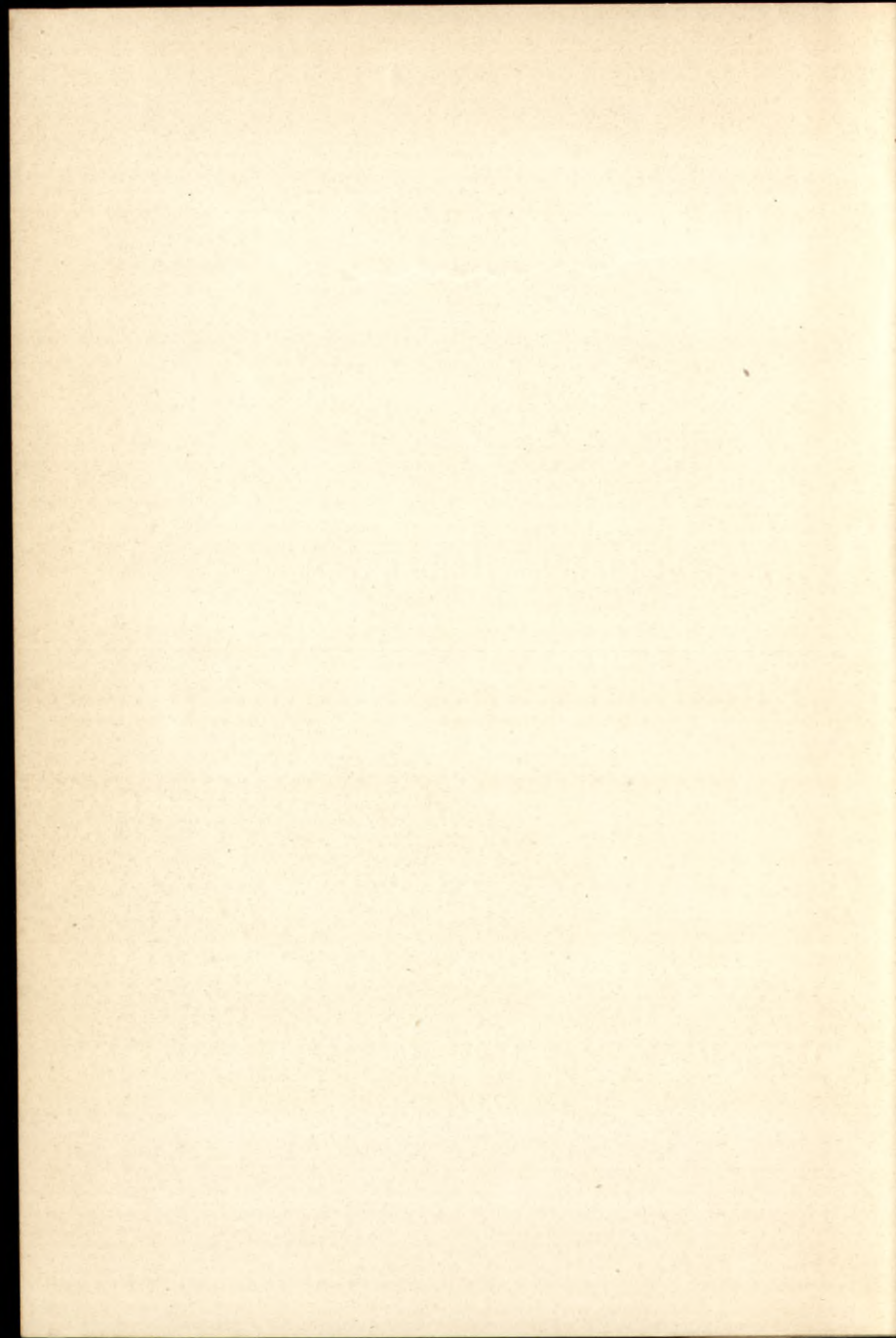
GÖTEBORG, 1896
WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI

VERNER von HEIDENSTAM

ÄGNAS TACKSAMT DESSA BLAD

AF

FÖRFATTAREN

Ikungsängsliljor.

På Fyrisstrand, på bragders jord,
på sagans vigda grund i Nord,
när böljan sang Sankt Eriks död,
rann upp en lilja hvit och röd.

Hon minner röd om vapenbrak;
hon minner hvit om Ljusets sak;
hon vittnar stolt i veklig tid
om tappre Fäders trogna strid.

Hon manar oss i fägring röd
att värna om vår ungdomsglöd;
och hennes hvita stänk däri
är glöds och renhets harmoni.

Hon vuxit ock i hjärtat opp
vid unga årens strida lopp.
Min känslas *ros* förvissnat har:
stor sak, blott *liljorna* stå kvar!

O sångmö, du min tros Jeanne d'Arç!
Vid *liljeprydt* banér stå stark!
Låt aldrig inom sina hörn
det bära upp förtryckets örn...

Hvita mössan.

I.

(Mel.: »Kung Karls».)

När hvita snöfält svunnit
vid tö i bäckars lopp;
när hvita sippor vaknat
på skogens tufvor opp:
då höjer sig *Den hvita*
igen på Fyrisstrand,
med färg utaf den renhet
som trotsar solars brand.

Som ungdomsidealen
så ljus är kullens rund:
en bild af lefnadshimlen,
belyst i löftets stund.
Men som den *svarta* randen
bär kullen upp mot skyn,
så blott på Nuets allvar
byggs sköna framtidsvyn.

Och främst *kokarden* strålar
 på detta mörka band;
 så skola främst vi sätta
 som mödans mål vårt land!
 Ifrån dess blåa kärna
 går ut en gyllne krans;
 så gick från Fädrens trohet
 vår gamla äras glans.

Så vill den hvita mössan
 blott kröna den student,
 som tänkt de skönsta tankar,
 det ädlaste har känt...
 Men märker du att hjärtat
 i Valborgsflammor står:
 då kan med henne värdigt
 du hälsa vaknad Vår!

II.

(*Mel.: »Rheinlied».*)

Hvita mössa, hvita mössa!
 O, hur lätt du en gång låg
 öfver lockars svall, likt skummet
 öfver vårflods yra våg.
 O, hvad glans i världen spred sig
 från din kullens ljusa rund,
 när jag första gången bar dig
 i min ungdoms skönsta stund!

Hvita mössa, hvita mössa!
Världen se'n blef mörk och kall:
ofta du på hjässan hvilat
liksom snö på Fyrisvall.
Men när Valborgskväll sig sänkte
ned i eld och toners brus,
åter spred du kring som fordom
hjärteglöd och vårligt ljus.

Hvita mössa, hvita mössa!
Ungdomsvårens hvita blom!
Du är mer än gyllne hufvor,
höstens granna rikedom.
Snart din färg min lock skall bära,
snart min sommar flytt sin kos;
men du skall i minnet blifva
gubbens skönsta vinterros!

Sången kommer.

(Upsalabild.)

På anrikt *Phoenix* satt en flock af *Ljusets riddar-*
vakt;

men tvenne lustrer hade re'n dess eld i aska lagt.
Till säxan togs af fluidum en rundelig ranson,
och skvallret bjöds med sauce piquante i en bla-
serad ton.

De unges ljusa ideal så mången skugga fick,
och varma hjärtans tro man djärft nu in på lif-
vet gick:

den var ju känslors gyckelspel, som blott gaf sorg
och split —

Se'n länge eget ideal man dömt och gömt i sprit.

Då hörs ett brus i vintrig kväll, ett brus af glöd
och kraft,

och *Sången* jublar, som hvar ton en vårvinds
vinge haft;

de unga leden dra förbi, en fläkt de sända in,
som blåser gnistorna till lif i falnadt ungdomssinn.

Då sänkas glasen, ögats klot får åter egen glöd,
 och känslans morgonrodnad klär ånyo kinden röd:
 förbi drar mången fager syn från livvets ljusa vår;
 det blir så tyst, det blir så tungt, till ögat tåren
 går...

Och ut man skyndar, tränger in bland sångar-
 bröders led,
 och dryckesbragdrik veteran ger kläm på gam-
 mal sed.

Som flod i smältande April nu väller toners ström
 och för till hjärtat spillrorna af krossad ungdoms-
 dröm.

Af mången spillra då i hast en köl blef sträckt
 på nytt;
 och nyväckt håg med dristigt mod på bräcklig
 farkost flytt:
 flytt hän från bitter strid en stund till idealets land
 att hemta till förnyad kamp dess ljusa, starka
 brand...

Till Finland.

O Finland! När i öster
nu morgonsolen står,
jag tänker på den strålgans,
som från din trohet går;
jag tänker på den purpur,
som hjältehären bar,
att hylla frihetssolen,
som då sig höjde klar.

I moln hon gått omsider,
men *ej* från fästet ner!
Ty bakom dystra dimmor
hon strålar än och ler.
Din framtid har i strofer
Ljungblommoskalden klädt:
du vargen mins och barnet
i ödemarkens slätt.

Han står bredvid och flåsar,
sitt gap han öppnar styggt;
men barnets rena öga
hans grymhet slår på flykt:
så, om ock ryske ulfven
sitt gap mot dig har vändt,
skall våldet fly för blicken,
som fläckfri ära sändt!

Se, finske bror! På kartan
sig formar Östersjön
till bilden af en kvinna,
som knäböjt har till bön;
se, hvad hon bär på armen!
O, glöm ej bildens namn:
det Svea är, som beder
med Finland i sin famn.

Marseljäsen.

Hvad är det skri, som genom världen skallar,
 det jubelrop som mängder sig däri?
 Hur bröstet häfves och hur blodet svallar:
 hvar fånge känner, att han *skall* bli fri...
 Det är en ångest, som när kvinnan föder;
 en moders fröjd med barnet i sin famn:
 hör, Frankrike af moderskänslan glöder;
 och Friheten är födda barnets namn.

Det *Marseljäsen* är, som väldigt klingar
 och tränger öfver hela världen ut.
 Den åt hvart folk det glada budskap bringar,
 att nu förtryckets långa tid är slut:
 ty nu är födder frihetens Messias;
 re'n svajar segerrik hans tricolor;
 de svaga stärkas och de fångna frias,
 där denna fanas här till striden går.

Han hjärtblod diat, och hans dop var tåren...
 Men sinnet fridens ljusa färg dock bär:
 se, hur det *hvita* fält på tricoloren
 just blodets, stålets färger skiljer sär!
 Så Friheten skall genom världen tåga,
 och ej hans spår skall bloda markens gräs;
 men tankar ljunga må och hjärtan låga
 vid jublet från den höga Marseljäs!

Valborgssång.

Vid Valborgseld med fanor och med sånger
vi hälsat Våren nyss från Vasars slott.
Den Vår, som än skall grönska tusen gånger,
besjungts af den, som blommar *en* gång blott.

I kväll är Vårens fäst och offrets timma,
och stillestånd i livvets hårda strid;
på Fyrisslätten bivuaker glimma,
och mellan dem ha unge kämpar frid.

Vid deras sken en saga jag vill tälja
om hjärtats vår, om ädel ungdomshåg,
som skulle döden förr än sveket välja;
som ej på faran, blott på målet såg.

En saga från den tid, då äran sprider
ännu sin glans på Romahäfdens blad:
jag för dig till de minnesrika strider
mot Galliens härar framför Romas stad.

Gallisk sköld och lans nyss dragit
 rundt kring kullar sju en mur;
 Romas örnar sutto fångna,
 slutna in i vaktad bur.
 Dådstark tro på Himlens Makter
 räds dock ej för blodigt svärd:
 den går fram att offret bringa,
 modigt trotsande en värld.

Så en yngling, Cajus Dorso
 utaf Fabiernas ätt,*
 har med offerdjur i famnen
 genom Galliers vakter trädt;
 Kransad som en triumfator,
 skrudad på Gabinervis,
 gick han att ge fädrens Gudar
 unga hjärtats tack och pris.

Gick till Quirinalska bärget
 genom rå, fiendtlig hop
 att fullborda ättens offer,
 döf för hot och smäderop.
 Men som natt för dagen viker,
 skuggan bort för solen flyr,
 fly ock våldets skumma tankar
 snart från väg, som Romarn styr.

Som den unga Vår i Norden
 smälter snö på fjällets kam

* Livius: V, 46.

och ur dalens frusna sköte
lockar blomsterfägring fram:
så i hårda Gallierbarmen
spirar fridsam vördnad opp
för det läjonmod, som ödmjukt
offrar nu på bärgets topp.

Offret blöder, hjärtat lågar,
fromma händer lyfts mot skyn:
ungdom sig åt himlen viger —
Hvilken härlig undersyn!
Hägnad af sin barndoms Gudar,
lämnar trygg han helgadt rum;
och med fasta steg han åter
hinner Capitolium.

Så häfdens ord. Och denna sköna sägen
skall aldrig dö: nej, ung den stråla skall,
hvar gång till Vasars borg du tågar vägen
att Våren offer ge på Fyrisvall!

Hon är den Gudamakt, som fädren trodde,
när de från mörker vandrade till ljus;
i känslans glöd, i snilletts eld hon bodde,
i tankens jubel och i blodets brus.

Han bjuder alla bröst sin fågrings krafter,
 när drifvor bort för solens lansar fly;
 när knoppar väckas upp af yra safter
 och lärkan jublar under majblå sky.

Då vill hon in i ynglingsbarmen tränga
 och så i flammor höstens skördefrid.
 Och hvarje hårdnadt hjärta vill hon spränga,
 i åldrigt träde väcka vårlig id.

I kväll är Vårens fäst och offrets timma,
 och stillestånd i lifvets hårda strid.
 Du Vårens milda vingslag kan förnimma
 som flägta kring den offrande sin frid.

Så offra yngling! Gå med upplyft panna,
 med fasta steg igenom lifvets tvång!
 Och offra *allting* för det ädla, sanna:
 så skall, var viss, det sköna gro en gång!

Gå pligtens kungsväg fram mot maktens höjder,
 och där din Guddom bygg ett altar opp!
 Bed ner hans frid i särila segerfröjder,
 och tag i nederlagens kval hans hopp!

Det råa hån skall sist i vördnad vändas:
 blott modigt dig på Ljusets väg begif!
 Med kväll så vårligt ljus skall lifvet ändas,
 om du åt Våren gaf ditt unga lif...

Då, när hon sjunger, Vårens första lärka,
mins du *din* seger, mins *din* sol och vår.
Och ännu vårvarmt hjärta ej skall märka,
att åldern öfver hjässan flingor sår.

Om år hon sjunger, då ej tårar runno,
då skönsta glöden ej till aska gått,
då anden brann och alla löften brunno
kring livvets höjd, som bål kring Vasars slott.

Och ljusa fanor stolt ånyo flägta,
från sångarbröder brusar Vårens hell;
och hvita mössor ses mot himlen sträckta,
och livvets afton blir en Valborgskväll!

Hvem skall nu de unge fylka kring idéernas
 standar,
 emot Mammoms råe horder, mot materiens barbar?
 Hvem skall sångens renhet skydda, ned allt vrängt
 och lumpet slå,
kämpa i sitt blod och lyfta sköld för denna världens små?

Jo, ännu skall du oss leda från din ljusa stjärnehöjd,
 ge vår skara stridens lösen, tända kämpalekens fröjd!
*Än din själ i ord och toner sväfvar jublande och glad
 i de sånger, som du diktat, och på dina häfders
 blad...*

Vid din graf vi nu dig svära trohet intill egen graf,
 ge vår kärleks bästa blomster för all renhetssådd,
 du gaf.

Värnad skall din diktvärld stånda, fritt och fagert
 ditt Athén
 skrudadt stå i tempeltankar, offerglöd och skön-
 hetssken!

Farväl till Fyrisstrand.

Du runnit hän med vårflods ystra fall,
 min glada ungdom här vid Fyrisvall!
 Förr öfver brädden steg din rikedom;
 den sjönk — och nu jag ser din flodbädd tom.
 Jag står vid Vasaborg i dystert mod,
 där förr så mången Valborgskväll jag stod
 i sång och glöd och vigde våren in;
 nu står jag stum, och falnadt är mitt sinn —
 Jag står att bjuda nu den näjd farväl,
 som tog den bästa delen af min själ:
 min vår den tog, all fröjd förbrann till kol,
 och hjärtat släckt sitt sista Valborgsbål...
 Du mössa hvit, du ungdomsvårens ros!
 Så svann den sköna majdröm dock sin kos —
 Ack, öfver dig ock rufvar höstlig dom,
 som värnar taggarne men fäller blom!
 O, mössa hvit! Hur lätt du en gång låg
 på lockars svall likt skum på Fyris' våg;
 men när jag sist bar upp ditt hvita tak,
 låg du så tung och kall som isig flak —
 Jag gått i dröm vid anderösters sus;
 men nu mig ropar kalla världens brus.
 Välan, jag kommer till dess stela skick!
 Dock, kära minnen, först på er en blick!

Du Nordens skönsta dôme! Du dina spiror höjer
 likt vördad patriark, som armar lyft mot sky;
 och lärohusens ring är folket ditt, som böjer
 sitt knä att taga mot hvar dag en förbön ny —
 I dina klockors klang, de Sarons jätteliljor,
 min ande känt en fläkt från evig sommarkust.
 Och upp ur Vasas bo, från dina grafstenstiljor
 steg mångbepröfvad tro och ädla bragders lust.

Hell, stolta *Odinstund!* I hägn af lummig krona
 du sippans syskonblom, den hvita mössan, tar.
 Hvad Fyrisslätten bröt, din mark så lyckats sona:
 och snöhvit blef den synd, som en gång blodröd
 var —

Nu dina stammar stå likt löfvade gevären
 i kämpaled, som gladt vändt hän mot hemmets frid;
 och som en värja, lyft i tēten framför hären,
 gör *Obeliskan* än honnör för andens strid.

Du sången svek till sist: du hvilat, *Carolina*,
 i dystert majestät likt en förbränd vulkan!
 Hvad eld, hvad ungdomsglöd brann förr i salar dina,
 då sångens lava bröt i trapporna sin ban!
 Nu är din ungdom all, och slocknad är din krater,
 och upp dess bäcken fylts af mången codex rar:
 nu är du, hög och lugn, för son af Alma mater
 på visdomsdryck en rik, men kall reservoar.

Farväl, *du yra bål!* Upp ur din gyllne bölja
 likt Afrodite käckt sig höjde glädjens nymf;

hon var för stolt att in i frasers drägt sig hölja,
 hon var för sann att le mot en förklädnads skymf.
 Ja *Gästis, Flustret* hell! I, glädjens offerlundar!
 I len, som ögon le hos grånad vis ibland —
 Hur mörkt, när vintertid *det* ögonparet blundar:
 jag aldrig bjälken fann däri — och knappt ett grand!

Jag stått med skunkrönt horn på *Fyris' ättelhögar*
 och vigt till kamp mitt lif, till kamp för fred och ljus;
 och än, när mössans färg i mina lockar snögar,
 jag minnas skall den ed, jag svor på Fädrens grus!
 Thy flyr jag flärdens höjd, där drycken bjudes bitter,
 där vägen slingrar hälst och guldsådd bäst vill gro:
den höjd en grafhög är, där mången kämpe sitter
 som nämndes ädelmod och pligt och barnatro...

Farväl då, *Fyrisstrand!* Likt flaken hän jag
 flyktar —

O, funne jag som den min ljumma Mälarvåg,
 där isig boja bräcks, där vemodskylan lyktar:
 så än en gång din sol kan speglas i min håg!
 Hvad mer, om lifvet se'n afskakar sina skrudar,
 och med dess vissna prakt hvar fogel flyr sin kos!
 Din sång skall klinga än, när nordan vinter budar;
 och mössan, som jag bar, blir gubbens vinterros.

Bältespännarne.

Juni 1895.

Likt brottarne i bronsens hamn
nu Brödrafolken stå.
De hvila icke famn i famn,
i takt ej hjärtan slå;
ett bälte, som ej tänjas kan,
dem tvingar hårdt emot hvarann;
och intet skilja dem förmår,
om icke -- banesår!

Är det om friheten i Nord
er envig stånda skall?
Ack, blanka stål och kalla ord
blott bringa hennes fall!
Hon skall er undfly från den stund
I huggit sönder ert förbund;
och ofritt sucka skall ett land
med Brustna brödraband.

Har ej för evigt dragits opp
det fasta Kölens bärg
att ryggrad bli i Skandiens kropp,
att skänka stöd och mærg?
Och samma stolthet, samma mod
bo än i dessa länders blod;
men hjärtat ligger i det land,
som nu ger *först* sin hand!

Vid Konungens ankomst till
Marstrand 1895.

Välkommen hit till skären,
Du Sverges trogne Drott!
Bland trygga landamären
glöm bördan i ditt slott!
Likt dag, som strålig krona
i väster lyftat af,
må Du i kvällfrid trona,
i ro vid västerhaf!

Må här Du mödan glömma
i vänners krets en stund,
din ungdoms längtan drömma
vid stilla ankargrund!

*När böljor slå mot skären,
tag lyran i din hand
och sjung hvad böljehären
förtäljer om ditt land!*

O, känn bland hafvets fläktar,
som gunga nu ditt bo,
en landvinds sus som mäktar
i hjärtat vagga ro:
den vind är folkets böner;
den är dess kärlek varm,
hvars sakta sus Du röner
vid lugnet i din barm.

Du Kungen är bland kungar:
din ande tronfödd var;
där tankens vapen ljungar,
Du ock en krona har —
Ej spiran sin förtrollning
af guld och stenar fick,
men af din ädla hållning
och af din siarblick...

Låt folkets röst, den trogna,
få eko i ditt ord!
Låt teg och tanke mogna
vid fredens hägn i Nord!
Gif du åt Skandiens rike
ett hjärta och *en* själ:
allt smått och bittert vike
för *Brödrafolkens väl!*

Må fädrens Gud dig skydda,
Du Sverges trogne Drott!
Må kärlek från hvar hydda
ge frid åt dina slott!
Så lätt som norrskenskransen
utöfver polen står,
så hvile härskarglansen
på dina hvita hår!

För Göteborg!

Oktober 1895.

O, skulle *så* du fädrens bragder tyda!
 Med stora minnen vill du blott dig pryda:
 med smycken smeker du en ärrig hud,
 o Svea, glömsk af sliten vapenskrud —
 Nu lysten offerar du din sista daler
 åt ett Gripsholm, åt slott och katedraler;
 du glömmmer *Elfsborg* för din skådelust,
 din brystna sköld vid värnlös västerkust...
 Du drömmer i den mjuka hvilostolen
 om nya nipper, hentade från -- polen;
 men medan norrskenssmycket eftertrås,
 står *Sverges kassahvalf förutan lås!*

Åt slafbefriarn, monitorens hjälte,
 du nyss så skrytsamt upp ett kummel välte:
 du glömmmer dock på ädla sonens graf,
 att vapenlös du själf kan varda slaf.
 Nyss Östern hörts på segerrunor stafva,
 och namnet som där lästes var -- Pultava!

För moskoviten blir du aldrig trygg;
 än svider nog hans dolksting i din rygg.
 Och famnen, som du bjöd åt broderlandet,
 väl sargas snart, ty bräckt är brödrabandet...
 Se, Nores hand, som jämt du troget tryckt,
 har nu en nysmidd värja åt sig ryckt.
 Mot hvem, mot hvem skall han dess hugg väl
 måtta?

Jo, just mot *dig*, som tanklöst ses dig blotta!
 Han frakta skall en laddning in af sorg
 att bli till guld i rika Göteborg —
 Och hvarje frukt af stolta donationer
 skall slukas då af hungrande kanoner;
 det höga lärohus skall ej ge värn
 åt lärdomsskatterna mot — eld och järn!

Den tid är flydd, då blott den stad var aktad,
 som låg af offervillig rikdom vaktad;
 då skans, som trotsigt vid dess murar stod,
 dess stolthet var och skönaste klenod.
 Då, när ett Elfsborg föll i oväns händer,
 landsfadern själf sitt eget silfver sänder
 i Myntet opp, och torparn ger sin slant
 att lösa fästet, dansken tog i pant.
Den kungen står ju dock på stadens forum!
 Ett sekel halft vid Otterhällans chorum
 han lyssnat fåfängt, väntat ifrån sjön
 en morgonhymn från — *nya skansars krön.*
 Han grunden gaf, där staden skulle byggas;
 han borgen gaf, att staden skulle tryggas;

och än han manar ifrån bronsens stod
sitt Göteborg till offer, pligt och mod.
O se, o se! Han just mot *väster* pekar —
i denna stund jag ej om tolkning tvekar:
från väster vänta nästa öfverfall;
bygg nya värn, och vaka på din vall!

Sverges fana.

Konstantin i härnad tågar,
 ser ett kors i himlens blå:
 gyllne kors, och däruppå
in hoc signo vinces lågar.

Samma tecken bär vår fana:
 korsprydt fält i gult och blått.
 Förr ock segrande hon gått
 att för Ljuset vägen bana.

Segrande hon än ock tågar.
 Ja, så länge fanans blå
Himlens är, dess kors också
 fram ett *signo vinces* lågar!

Lefve!

Ej Konungen i första hand
och *efteråt* ditt Fosterland!
Nej, lefvet höj, då hymn är sjungen,
för Landet *först* — och se'n för Kungen!
Lefve Fosterlandet och dess Konung!

Den 6 November 1895.

Nyss molnet hängde rödt som blodadt kyller.
 Med minnens skimmer sollös rymd sig fyller,
 och kvällens stjärnor öfver dagens grift
 slå plötsligt fram likt ord i hemlig skrift.
 Dock ve, af hjälteharm dess runor glöda,
 som bringa bud från våra stora döda.
 Och ej till spalters kif och mammons id:
 till sångarn budet kom vid lutans frid.
 Och fästets blåa duk med stjärneflocken
 då vardt mig lik den blåa svenska rocken,
 där hvarje sår med gamla Sverges blod
 nu lyste skönt som himmelens klenod.
 Vid skenet blefvo dagens bragder bleka —
 Jag såg allt tidens lumpna, lystna, veka;
 jag såg ett folk, som lätt att skymfa var,
 se'n det ej mer på *egen* ära bar ...
 Ett folk, som vetat hjältearfvet stycka;
 som blott med segrars glans sig velat smycka
 som hjältens kraft och tro mot hemmets jord
 helt sorglöst dränkt i sina stora ord.

Jag läste domen öfver seklets skiften.
 Det smärta var och harm i stjärneskriften;
 och blygsel brände mig för hvarje rad,
 som Manhems folk till dagens dvärgar kvad.

»Hvar nu den kraft, som gjorde hvarje hydda
 till sten i bärgfast mur att Sverige skydda?
 Hvar nu den trohet emot ofödd tid,
 som led och stred för nya släktens frid?
 Du folk, som smidde Gustaf Adolfs klinga
 att mörkrets här vid Nordens port betvinga:
 hvar nu din stolthet och hvar nu ditt tack,
 se'n *storsvensk-rusig* du ur häfden drack?
 Bak rämnad mur du ses förslappad vanka.
 För nya värn dig aldrig tyngt en tanka.
 Mot stumma vallen slungas hot och hån;
 ty den ej svara kan med åskors dån.
 Likt Chinas vämjeliga stinkgranater
 ha speord härjat Svithiods soldater:
 du mins nog hånet från din broders mund,
 som slungade mot dig — *du feige Hund**)...
Det är ditt tack, du Gustaf Adolfs slägte!
Det är den glöd, du hos din broder väckte!
 Vak upp, vak upp! Är all din blygsel död?
 Mitt folk, du var dock en gång — Himlens stöd!
 Ett bälte kring dig spänn af nya fästen,
 sök skändarn fånga i hans dolska nästen,
 gör falska fjället till en bautasten
 utöfver falska bröders döda ben!»

*) Kiellands ord.

O himmel, nåd! Ej så löd stjärnesången:
 det var min andes skri, i smärtor fången.
 Men bojan bryt, min ande, vingen spänn
 och Gustaf Adolfs ljusa runor känn!
 Hans stolta segerbana öfver jorden
 var ren som vintergatans glans i Norden:
 för hemmets härd och tankens eld han stred,
 och bröt ej in på lysten röfvarsed...
 Han ville blott sitt kära Sverge trygga,
 att ovän skulle vid dess gränser rygga;
 och det var blott för höga Himlars mål,
 som andans svärd *den* gången vardt af stål —
 Ack, blott den Gud, som styrer folkets öden,
 har rätt att leda stridens hemska flöden;
 blott Han, som gaf åt mörkret ljusets flod,
 kan adla, helga kampens spilda blod!

O nej, o nej! Jag ej tornadon kallar:
 jag vill blott emot vreda vågor vallar;
 med nya värn jag hämma vill den flod,
 hvars längd och djup och bredd är fylld med — blod.
 Ej där ses vågen några liljor gunga,
 och korpar höras blott sin lystnad sjunga;
 och som en flodgud i en åskfylld natt
 själf Satan spelar där vid vilda skratt.
 Och tusen släckta hjärtan, vissna hjärnor
 i böljan bo som dystra vattenstjärnor;
 och dimman föder fasansfull gestalt,
 och stranden suckar, suckar öfverallt...

Ve, ve det folk, som denna syndflod sänder,
 hvars källa kvälla skall ur Herrans händer;
 som tror sig kränka sina Fäders jord
 med tillgift för ett bittert brodersord!
 De tvillingsfolk i Skandiens fria länder,
 ha de likt bröderna från Tiberns stränder
 varginnan diat och i spenars flod
 så druckit hat till eget kött och blod?
 Och skulle ej det stolta sinnet stamma
 från samma ädla, djärfva lejonamma?
 Väl skölden jämt på lejonbilden bar,
 men hvar är forna lejonlynnet, hvar?
 Mitt Sverge, upp och småsintheten jaga,
 och blygs att blotta lejonhuden draga!
 Låt själen flamma som hos öknens kung;
 men blott mot våld låt ramen drabba tung!
 Låt blågul flagg från nya fästen bära
 hvar ovän bud, att än har Sverge ära!
 Men tryck din broder till försonlig barm,
 och tänd hans bittra ande åter varm!

*Då sänker freden sig till Nordanlandet --
 Då värjer mot all fara brödrabandet:
 liksom det tåg, som huldrikt slingrar sig
 kring djärfve vandringsmän på fjällhög stig...*

På Wasadagen 1896.

O Fosterland, på tro och trohet rika!
 Du bragdbekrönta svenska land i Nord!
 Hvar är den nöd — att dig jag skulle svika
 och söka dollarländers rika bord?
 Hvar är den lust — som härligt skulle hägra
 och locka mig till palmers blida vår,
 när rundt kring dina furor moln sig lägga
 och oväns åska på din himmel går?

Din själ är fast och vek som vigda malmen,
 din tro så ljus och trygg som fjällets kam,
 och än en nordan går i svenska psalmen
 och friska norrsken slå i bönen fram —
 Din fana minner skönt om skördeanden,
 om gyllne skördarne kring skyblå sjö.
 Din svän är djärf som fur vid bråddjupsranden,
 och vän och trogen som en gran din mö!

Än vet du trotsigt dina kuster trygga,
 än ger du gladt ditt guld till vapenjärn —
 Och hvarje våld skall för din gränsvakt rygga:
 ty Wasadygd är ännu Sverges värn!

Det land skall segra öfver själfva ödet,
 där aldrig troheten var ärans slaf.
 Ja, fast ej längre du bär bark i brödet,
 bär du i blodet vintergrönskans saf...

I sekler fyra släkten blödt och blommat,
 se'n Wasa föddes till din störste drott;
 och tyranniet, som han utebommat,
 se'n dess har fåfängt mot din riksport gått.
 Dock *en* tyrann ej jagas ut med svärdet,
 blott obeväpnad hand på honom vann --
 Så gif en Wasafest af rätta värdet:
 fördrif den grymme *tvedrägtens tyrann!*

Jag tog dig med på alla mina kosor,
 till Alpens glätscher och Vesuvens brand;
 i Golfens djup och Rivierans rosor
 jag såg blott dina drag, mitt stolta land!
 Kan ock ett barn sin egen mor förglömma,
 ej glömmes jag den hulldhet, du mig bjöd;
 nej, du som en gång skall min aska gömma,
 du skall ock få min eld, min mandoms glöd!

Ikväll.

Solen sig sänker
i flammande väster
likt fogel Phœnix
i egna, föryngrande lågor.
Mot kylig Marshimmel
sträcka sig träden
som lyftade armar
i bön om fred
för Nordanstormen.

Tröttad nu vänder
dagakar! hem.
Valkiga näfven
där skall smeka
yre piltens lena lockar;
och djupa sucken
är en bön
om lättad kamp
för liten älskling.

Foglarne tystnat;
vinden dem vaggar
till slummer på gren.
Molnen stiga
från alla kanter
upp på himlen;
de kastas fram
likt kort på spelbord:
hvem skall vinna?
De draga mot väster;
spelarn i öster
slungar nu
sin sista trumf.
Kortstriden upphör;
och fullt med guldmynt
fram nu blänker.

Tanken sitter
i observatoriet,
hjässans kupol,
och märker klart
i ögats tub,
att summan ej
tillräcklig är
för att köpa
frid åt hjärtat,
ro åt kämpande
människosjäl...

Vårguld.

Hvad! Lyser kronan gul i vårens dar?
Det är som hösten stormat kullens topp
och tryggat der sitt gyllene standar
och slagit re'n på flykten yngad tropp.

Dock Sylvian jublar som i segersång
och Pulsatillan står i full parad —
Nej, det är sol, som under västlig gång
nu genomskimrar björkens späda blad.

Nu sjunker sol. Och vid dess afskedsblick
ett drag af vemod öfver björken går.
Men ungt är sinnet: än en tårad nick,
och åter silfrad stam i grönska står.

Ack, huru lätt är icke vårens guld!
Det tynger ej som höstens rika prakt —
Hur lätt ett vemod utan egen skuld:
sol kommer åter fast hon afsked sagt.

På maktens höjder skimrar guldsmidd drägt,
där lyser höstens granna sceneri —
Se'n lyckans sommar svann för ärans fläkt,
bo stormar under gyllne broderi.

Dock, blifver hugen ljus som björkens stam,
så skall den höstfärg, lifvet kring oss lagt,
ej tyngre hvila medan storm går fram,
än under vårkväll björkens gyllne prakt...

Aftonrodnad.

Se, bort i väster dagen stilla dör,
och solen purpurblom däröfver strör.
Hon bländar icke mer i gyllne glans,
hon lyser mildt i aftonmolnens krans.

Hon låter upp sin flammans rikedom:
se, skyn står full af hennes röda blom;
och molnet simmar som en rosenö
bland tysta vågor i smaragdgrön sjö.

I, aftonblom! I, blom på dagens graf!
Till er min trötta längtan fladdrar af,
hos er likt fjäriln finner den sin ro
och drömmarne likt bin sitt honungsbo.

Ty skönt I sien om den tankes färd,
som går att lysa en förmörkad värld,
som går att väcka en förlamad tid
ur vanans domning till en högre id.

Om ock hans gryning hälsas må med hot
och dagens tunga bäras under knot,
så skall dock komma kvällens blida stund
med blom i sky och frid i hjärtegrund.

Och då skall tviflarn se, att eld som sjöd
i hånad tanke var dock hjärteglöd:
så visst som blodrödt aftonskimmer fans
alltjämt fördoldt i solens gyllne glans...

All sanning efter bistert vandringslopp
sig mildt i känslans flammor löser opp,
som tolka ljusets bländande mystär:
att kärlek, kärlek blott, dess väsen är!

3 Dalby vik.

Ut jag glider i min ökstock
genom vassen, som lik skyddsvakt,
lik en trogen hop evnucker
vakta fagert näckrosharem,
att ej Västan, Nordan, Östan
in till Sunnans tärnor tränga.

Se, likt tusentals palätter
ligga här de stora bladen;
se, så mången smånätt färgkopp
i en Nuphar, en Nymphæa;
och bredvid i Equisetum
har du pänslar, om dig lyster.

Hit och dit emellan bladen
kila småkryp öfver ytan.
Där en gädda slår i vassen;

här en mört blåst upp en bubbla,
som en stund i solen skimrar,
sedan i en ring försvinner,
lik så mången kärlekslycka,
som med vigselringen brister.

Svalan susar fram som pilen,
skatan skrattar, anden knarpar,
jägarn vadar ut i vassen.
Pang, nu flög det säkra lodet:
anden dök att dö på djupet.

Nu jag tränger mig igenom
ut till spegelblanka fältet,
just när aftonklockans tonvåg
går med maning öfver näjden.
Mörk, kortspetsad ståndar stapeln
lik en munk i kapuschongen;
och bredvid på gröna kullen
glänser Dalby hvita tämpel
likt en flock af Himlens väsen
i de sida hvita kläder.

Men hvad är det? Hör, en susning,
genomträngande och mäktig;
vassens blad så ängsligt skälfva,
lugna ytan krusas, mörknar;
luften kyler, gällt det hviner,
horizonten hastigt svartnar.

Mörka molnet hitåt hastar,
seglar fram lik hotfull farkost.
Ha, nu small ett skott från fören:
blixten ned i vassen störtar,
som om jägaren den sökte,
hämmande den skjutna anden.

Stormen hinner nu min ökstock,
men min ökstock hinner bryggan;
och bakom mig rasar Ekoln,
hemsk i sin berserkagång.

Smultron.

Förr, som pilt, jag egde in i skogen
ett för andra fridlyst smultronland;
blott åt mig dess röda frukt blef mogen,
blott af mig den togs med varsam hand.

Nu, som yngling, trånar jag till bären,
som i älskog plockas från din mund.
Röda läppar, hvad I hälst begären,
är väl dock att plundras någon stund!

Ej att vissnadt falla ned på tufva,
bäret sist i purpurmognad gick —
Flicka, att en ynglings dar förljufva,
friska smultronläpparne du fick!

Det är sommarfröjd att bli den ende,
du till smultronvallen bjuder huld...
Gif mig denna lustgård på arrende:
jag betalar dig med trohets guld!

Bacchi tårar.

Den glade Bacchus steg en dag
på jorden ned bland mänskors vimmel;
dock släcktes snart i gudens drag
hvar ljusglimt från Olympens himmel.

Han fann blott gråt och händerop,
och suck och knot i slafvens koja;
och midt i rosenkransad hop
kved hjärtat under törnig boja.

Då vänder han från dalens larm,
men leendet ej tändes åter;
högt upp vid bärgets lugna barm
han öfver mänskoöden gråter —

Så kärleksvarmt rann tårars lopp,
att Zevs det helga rägn välsignar:
kring almen skjuter rankan opp,
som under rika klasar dignar...

När mänskan drack dess ljufva saft,
vann sinnet frid och hatet flydde;
och hvarje börda fick sin kraft,
och hälsan öfver kinden grydde.

Så Bacchi gråt vid mänskors nöd
gaf glädjens ört åt jordens vårar:
i klasen bor hans milda glöd
som i en samling — stora tårar.

Så var min syn, när blodet sjöd...
Men *nu* blott sorgens bild jag spårar:
se, rankan varslar ju om — stöd,
och klasen om — eländets tårar.

Ljusets barn.

Solen nedom fjället hann,
rosig aftonrodnad brann;
snart, där västerns skimmer svalla,
glimma ängens färger alla.

Och mot skyn hvar blomma ler,
när sin egen färg hon ser:
drömmer så sig sannast vara
solens bild bland blomstrens skara...

Sjöng en liten fågel då:
färgen ingen villa må;
kvällens skilda lågor stamma
alla ju från solens flamma!

Solens afbild, väna blom,
bär en högre rikedom:
ty de skänka, ljusets flöden,
främst dock — renheten och glöden!

Torra grenar.

Skryt, egenkärlek, högmod, afund all:
likt torra grenar, allesamman
vi kaste in i vänskapsflamman!
Hon varmare förvisst då brinna skall —

Mässan i skogen.

Natten sjönk, och skällan ringde
mässa in för höjd och dal;
och vid svala gryningsglöden
hann jag skogens tämpelsal.

Som en chorpilt där Linnéan
svängde stängelns välluktskar,
och den daggifylda rosen
i sin skål vigvattnet bar.

Under gröna läktarhvalfven
hördes orgelns dofva gång;
vinden spelte, fogelkören
sjöng åt purpurskyn sin sång.

Och från minsta strå en längtan
hän mot österns rodnad lopp:
där liksom af ljus och rosor
reste sig ett altar opp.

Plötsligt allt blir tyst och stilla:
fram för altart Morgon går;
litet sångarhjärta vidgas,
och hvar lilja öppnad står —

Se, då lyftes upp mot himlen
gyllne kalk med ljusets flod;
lyftes solen, i hvars flöden
väller Skaparns eget blod.

Lifvets flammande mysterium
lyftes upp för jordens rund,
strömmar in i skogens sköte,
källans våg och bärgets grund.

Och hvart väsens dunkel klarnar
en minut till dröm om Gud:
dröm, hvars skönhet härligt danar
doft och form och färg och ljud;

dröm, som hjärtat en gång drömde
i sin späda morgonväkt;
lyss, det är all världens längtan;
känn dess friska morgonfläkt!

»O, jag skönjer Dig i fjärran!
O, jag känner, Du är när —
Ty en stråle af Din klarhet
nu Din mildhet till mig bär.

Nu jag vet, att jag är sprungen
 som en gnista ur Din famn;
 nu jag vet, den Onämnbare
 lyss dock till ett Fadersnamn.

O, när skall jag ur mitt dunkel,
 ur min dvala stiga fri,
 ila vaknad till mitt Ursprung,
 med den Ende enad bli?

Dock, o Fader, ske Din vilje;
 ty mitt bästa är Din lag!
 Och om andens fulla klarhet
 siar huldt Din nya dag.

Så en tusenstämmig trängtan
 går från jorden upp mot skyn;
 och själf Gud en stund lustvandrar
 i hvart väsens drömda syn.

Ja, jag hör Hans röst, som fordom
 genom Edens lunder drog;
 och mitt knä mot tufvans bönpall
 sjunker ned i tämpelskog.

»Gloria in excelsis Deo!»
 jublar då min tungas ljud —
 Drillar, doft och form och färger
 svara: ära vare Gud!

Gula blad.

Ja, hösten är en alkemist:
han gör ju gull af hvarje kvist!
Ju mera saffyl, stolt och grön,
ju mindre fann han almen skön.

Han härmar sommarns rikedom,
tar färg från ängens gyllne blom;
men kallt var jämt hans gula sköt,
och dödens frö i sig det slöt.

Han sköflar hjärtats rika skatt
så lätt som parkens blomrabatt:
hvad ej till gull kan bli, det tycks
ock honom alltför dyrbar lyx —

Men tanke ung och rik och glad
han skruda vill i hösteblad,
och leder dit en hemlig saft
utaf förhäxad tro och kraft.

Och där som vårdröm nyss begynt,
allt grönt blir gull, all dygd blir mynt;
i vissnad håg snart skörd står full,
och skörden blir — en hög af gull.

Se'n själen står för Himlens dom
som plundrat träd, så mörk och tom,
och skatters mängd vid gnidarns fot
som en säck löf vid almens rot...

Du guldets slaf, tag säcken där
och hembjud skatten åt Sankt Per!
Dock kanske höstlöf just ej står
Så högt i kurs — bland evig vår?

Nej, hell dig, stolta furuskog,
som aldrig höstens gull bedrog!
Och hell dig, sköna gran, hvars barr
åt gyllne löf alltjämt gjort narr.

Omnia mea mecum.*)

(Mel: »Lik en Afrodite...»)

Min himmel har blott — luftslott,
 min jord — Potemkins byar;
 dock mår jag som en kung,
 fast om eländet jag vet.
 Och liksom soln hvar kväll
 sin skimmervärld förnyar,
 så bygger jag alltjämt
 på min fåfänglighet —
 Om ock den ej för storm
 och åska mäktar stå;
 så håller den i alla fall
 att titta på!

Jag tittar nöjd och glad,
 som jag satt på en teater
 med präktiga kulisser
 och härligt sceneri.

*) Allt mitt med mig.

Och ej jag afund bär
till mäktiga magnater;
ty jag för hvarje slott
och by är skattefri.
Och öfvervigt i frakt
ej blir vid Carons elf,
när egendomen rymmes inom
egarn själf!

Lutan.

Min Flamma har nyss gått i aska,
 och askgrått är nu hennes hår;
 och sprucken i tu är min flaska,
 och utrunnen är hvarje tår.
 En vän jag dock har
 ifrån ungdomens dar:
 min luta, min trognaste vän är dock kvar.
 Hon med var i lek
 omkring gyllene rek,
 och ej hon i armodet svek.

När stundom på lutan jag knäpper,
 mig händer som förr Heimer kung,
 att ut liten Aslög hon släpper:
 jag menar min Flamma som ung.
 Och åter mitt krus
 jagar sorgen burdus
 och bjuder mig rågad på smärfria rus.
 Ja, allt hvad jag mist
 gaf mig lutan tillsist:
 en riktig valuta förvisst!

Då krämarn till himla månd' draga,
får ej han ta skrinet på arm;
men lutan kan med mig jag taga,
jag gömmer den djupt i min barm —
När resan vi gjort
till den Himmelska ort,
kan krämarn ej lösa entrén till dess port.
Men lutans accord
gör Sankt Per mindre hård:
han släpper oss in på sin gård!

Och därför bekransar jag lutan,
som tvingar Sankt Per till gehör.
Ej henne jag kan vara utan;
ty hon är mitt hela humör.
Ack, sångarens gull
är förvisst bara mull:
den mull som han får, då hans graf skall bli full.
Men härlig metall
bor i tonernas svall
och gäller kring världen all!

Göteborgs Trädgårdsförening.

(Senböst.)

Orkestern — folklifshjärtat — helt nu tystnat.
 Liket tömda ådror ligga parkens gångar,
 där mänskoström pulserade och glödde
 och nyss kring nöjets lund spred färg och friskhet.
 När sommarrosorna på fälten falnat,
 då kommo röda dalier och astrar:
 de slogo ut som hektisk lungsotsrodnad
 och minde om, att katastrof stod nära —
 Så sent en kväll i slutet af September,
 då skedde det likt blodstörtning vid porten:
 ty hvarje folkström vek ur parkens gångar;
 och liflös, fröjdlös låg se'n nöjeslunden...

Dock icke fröjdlös — fri från människor bara!
 Gör fantasin och dina ögon klara:
 så skall i höst och vår, i ur och skur
 du se gemyt i armaste natur.

Se blott de vissnade och gula träden!
 De stå ju där kring gräsets gröna matta
 likt själfve spelarne i Monte Carlo,
 som sorglöst skockat sig kring gröna klädet —
 Nu segna gyllne löfven ned i gräset,
 och falla där liksom en handfull guldmynt;
 på rouge, på rödt, på glada sommarfärgen
 då hålla almar, lönnar och kastanjer.
 Nu hviner hvirfvelvind — nu går rouletten:
 och kulan däri är, hvad tycks, ett snöbär.
 Men otur ha de höga matadorer:
 de tappa småningom sin hela rikdom;
 och croupièren — gamle trädgårdsmästarn —
 med rakan skrapar hop hvarenda guling...

Slikt sker dock endast bland *profanum vulgus*
 och ej bland trädens *honoratiores*.

Ty se de grönskande och trinda lagrar!
 Med cirklad form de stå i stora krukor
 som i kathedrar akademieherrar;
 ej någon fläkt kan rubba på systemet
 i denna evigt gröna, trånga rundel;
 ej hörs en fink därinne slå sitt kvitter;
 och ej jag tror att ens *Minervas uggle*
 där skulle våga något blad — att pricka...

Nu sörja blomsterlanden döda sommarn:
 de ha lagt af sig rägnbågsfagra skruden
 och stå nu svarta i den svarta myllan;
 men när den första sorgetid är ute,

Kungsängsliljor.

då skola alla byta svarta drägten
 i hvita höljen, vinterns hvita drifvor.
 De sörja just precis som hofvet brukar:
 den första tiden svart — och hvitt den sista;

I glaspalatset, parkens stora växthus,
 där stå de höga, tysta, fromma palmer,
 som icke tåla denna världens kyla,
 men dricka djupt af värmeledningsångor:
 likt vissa höga, tysta, fromma andar,
 som gå till smårum undan världens ondsko
 och tåligt där fördraga toddyns ångor —
 Där tjusa ock pikanta orchidéer
 i nyckfullt redda, hängande pauluner,
 likt små koketta, leende grisetter
 i sina nyckfullt redda boudoirer.

Vid dammen är det likt sig se'n i somras.
 Där är ju hela societeten *i dun*;
 där snattra ännu ifrigt gäss och ankor
 och söka fåfängt att sin tunga trötta,
 likt täcka tärnor omkring kaffetåren —
 Men med ett slutet näbb och nobel hållning
 framseglar svanen under stolta blickar,
 och yfs att fjärma sig från kackelhopen
 som en emanciperad, ädel jungfru.
 Hon stänker vida kring med sina pännor
 så pärleskatten far mig rakt i synen —

Dock se, hon glömmet vingens ädla öfning,
och blicken fångslas nu af djupets gåtor:
hon skådar stolt sin spegelbild i vågen —
Das Ewig-Weibliche fick makt med hågen!...

Slädpartiet.

Hästen frustar, bjällror pingla,
släden lustigt framåt far
med sin lätta frakt af lycka,
fagra vårars fästepar.
Mellan skogens hvita granar,
under stjärnklar himlapäll
ila de likt ungdomsminnen
i vårt lifs Decemberkväll —

Väna flingor med den fagra
leka systerligt *ta fatt*;
hon har blick af Nordens stjärna
och af bjällerklang ett skratt;
vinterns blom på hennes kinder
helt fördunkla sommarns ros,
och hur svann vid hennes sida
vindens kyla snart sin kos!

I den vinterkalla världen
skall en kärlek, som står bi,
göra färden genom lifvet
till ett muntert slädparti —
Bjällerklang i vinterkvällen,
stjärneglans och älskad mö:
det är lifvets sommarsaga
i en ram af is och snö!

Julvisa.

(Mel.: »Upp Amaryllis.»)

Kommen är Julen.
 Ljus blir hvar mulen,
 varm blir hvar kulen
 mänskösäl.
 Blickarne skina,
 hjärtan upptina,
 kassorna sina
 utan gräl.

Nu är slut på långa städningsstöket,
 nu är gjordt det muntra rimförsöket,
 nu går härlig doft ut ifrån köket,
 där öfver grytor Mor själf för befäl.

Klappar inlackas,
 julbord uppackas,
 granen kringsnackas
 och görs söt.

Gosse och jänta
nyfiket vänta,
på dörren glänta
som Far slöt.

Hejsan, nu är tid i grytan doppa,
och gemytligt rundt kring granen hoppa,
och desslikes in i munnen stoppa
äpplen och kakor och lutfisk och gröt.

Hej, gamla Sara,
Raska säj bara,
nålen får vara
för i kväll!
Necklas tag amman,
hopp allesamman,
nu råder gamman
i hvart tjäll.

Rosa står i laggårn stinn och mätter,
drömmer kalfvedans på gröna slätter;
gamla Juno gnäggar helt koketter,
mins sig så grann som en herrgålsamsäll.

Spinnrock med garnen,
hjulet i kvarnen,
dansen med barnen
snurra bäst.
Spinnrock ger kläder,
hjul mjöl och bräder,
dansen dock gläder
allra mäst.

Ja, så månet duktigt verk i lifvet
är i början af en ringdans drifvet;
piltens Julsprång så är drifhjul blifvet
för både doktor och fogde och präst.

Kryckorna på isen.

Kinden blommar, ögat strålar,
luften fylls af støj och skratt,
där den stålskoklädda skaran
ilar, lekande *ta fatt*.

Hvarje muskel kraftigt spännes,
smidigt rör sig ben och arm;
hälsans alla unga krafter
strömma in i sorgfri barm . . .

Ensam står på strand en yngling,
ser på yster skridskolek;
men han står där stödd af kryckor,
kinden blek och blicken vek.

Förr han for dock stålbevingad
öfver djup lik en Merkur;
nu med lama senors fjättrar
förs han fram på stöd af fur.

Bäst hans tankar sorgset välla,
tränger till hans öra fram
ångestrop, som helt förstummar
ungdomsskarans skratt och glam.

Liten våghals velat pröfva
nattens is, men ve — den brast;
och i vaken nu han kvider,
fåfängt klängande sig fast.

Kommer då från trygga stranden
krymplingen på kryckors stöd;
jättesteg de träben taga,
liksom unglod i dem sjöd.

Liksom förr vid yra lekar,
blicken ljus och kinden varm,
modigt ilar han att röfva
offret invid dödens barm:

sänker sig, där isen tunnas,
skjuter kryckorna förut,
släpar sig och hinner vaken,
förr'n den lilles kraft är slut.

Räcks åt gossen krymplingsstödet,
liten hand tar fast däri:
och af starka armar dragen,
är snart pilten åter fri,

fri från dödens kalla famntag,
som mot honom sträcktes nyss.
Krymplingen i famn tar kryckan,
signar den med kyss på kyss —

O, hvad glans i räddarns öga,
där han trött på banan satt:
nu ock *han* haft fröjd på isen;
nu ock *han* ju lekt — *tu fatt!*

Gamla brickan.

I hemmets sagolysta rike,
bland minnen, som jag vuxit från,
står kvar en skatt förutan like,
den gamla brickan bort i vrån.

Ack, öfver spegelblankad skifva
hur mången gång jag lutad låg
och i dess djup förbi såg drifva
de kära bilders långa tåg.

Det var den sköna sagobrunnen,
som öppnar sig för menlös blick;
och botten till dess djup blef hunnen,
och pilten i dess trollvärld gick.

Jag gick bland evigt gröna fälten,
där skällor pinglade förnöjdt;
där herdar buro blomsterbälten,
och vallarstafven var en flöjt.

Jag gick — och milsvid slätt sig bredde
med blommor och med älfvor blott;
och hulda väsen vandrarn ledde
på hemlig stig till féers slott.

Där klang så ljuft cymbal och cittra,
där flög så lätt en fot i dans;
och lyckofogeln hördes kvittra
om herden, som vann gyllne krans.

Prinsässan själf vid trappan mötte
och bjöd mig riket och sin hand.
Hvar häröld gält i hornet stötte
för nyvald drott i älfvors land.

* * *

Nu, gamla bricka, slut är drömmen,
och jag är konung utan land —
Mitt sagovälde svann med strömmen,
som gaf mig guld och visdomstand.

Väl har jag mången skön Morgana
vid näktarfyllda brickor byggt.
Men ej den värld, jag då fått ana,
mig bjöd sin famn så rent, så tryggt —

Du underliga syn på tingen!
I eget ljus du världen ser:
du mörknar — och dess glans är ingen;
du ler — och hela världen ler . . .

Lugna hyddan.

På stranden invid lifvets flod
alltifrån späda åren stod
en lugn och fridfull hydda;
ej stormen hven i hennes knut,
och värmen där tog aldrig slut,
fast soldar voro flydda —

Den hyddan, hon är mest mig kär:
ty hon ditt modershjärta är.
Och om min bild man därur dref:
då först jag riktigt husvill blef...

Ostörd.

In till forskaren vid lampan,
där blott pännan ej är stum,
tränga ljud af *Donau-Wellen*
från klavér i grannens rum.

Tioåring än har föga
fått med rytm och noter makt,
likt en vårens vind som rullar
böljorna i ojämn takt.

Men fast tonen stundom sviker,
liten hand ibland slår fel,
tystar *ej* med dunk i väggen
grubblaren på piltens spel —

Ty bland larmande accorder
hör han barnahjärtats slag,
som en fridfull vesperringning
efter slutad arbetsdag.

Och vid studielampan drömmer
tänkarn sig en ålderströst:
ser blott klara barnaögon,
lamporna i livets höst —

Grubblarens röst.

Tyst han vandrar, ädle grubblarn,
vandrar stum vid pilgrimstafven:
bärgets ekon blott I hafven
som hans svar på tungors larm —

Bröts ur bärgets barm dock mahnen,
som i vigda klockan klingar:
där är bärgets röst, som bringar
kalla bröst en maning varm.

Sprang ur siarsinne sången,
som sin malm bland stjärnor svingar:
där är grubblarns röst, som klingar
trösterikt för mänskobarm —

Förspild.

Den droppe, som blef spild från bågarns rand,
var den ej fyld med samma drufvas brand,
som värmden blodet och göt eld i ord,
fast nu den fläckat duken på ditt bord?

När handen darrat och pokaln var full:
att *då* den föll — var det väl egen skull?

Vid den fallnas graf.

Ändtligt har du till en famn fått ila,
som förbarmande kring dig sig slöt —
Från din tunga lott du gått till hvila
ned i grafvens moderliga sköt.

Lumpen brånad skall ej mer dig bjuda
bröd, som vägrats af föraktets hand.
Solens gull med blom skall kullen skruda
lik jungfrulig kind i rosig brand.

Tårad inför dig, du vilseförda,
böjde nyss jag knä som vid en graf:
döden fick ju re'n i förväg skörda
just det skönaste, som lifvet gaf —

Och du minde då om grafvens kammar
i Allhelgondagens vemodsglans,
när på kullen vigda ljuset flammar
öfver höstens spröda asterkrans.

Ögat blef till grifteljus i kvällen,
sminket log som höstens arma blom;
och på pannan, kall som marmorhällen,
dystra runor mälde världens dom...

Du blef offret att en syster skydda:
hennes heder gaf dig skam och blygd;
och en vaktarstuga var din hydda
för att värna rika hemmens dygd!

Dock den Blick, som pröfvar hvarje hjärta,
under ordenskors som jungfrudrägt,
såg nog bak prästanneskruden bjärta
ångrens kval i enslig morgonväkt.

Sof i ro förutan vård och tårar!
Ty din grafskrift en gång tecknad blef,
då Guds Son bland fariséers dårar
kärleksfullt sin dom i sanden skref.*)

Utän bröd.

Vintern i Paris nu modet ledde.
Snöhvit tyll och isklar smyckeglans
han kring ädla stamträds knoppar bredde,
där den unga flög i flingyr dans.

Hvita vintern smög ock upp till vinden,
tystade på hungerns matta ljud,
kylde till en perla tår på kinden,
bytte trasorna i svepningsskrud --

Där, likt svalan, hon en torftig boning
närmast under åsen lyckats få.
Ingen eld mot kölden bjöd dock skoning,
sista bröd hon brutit sina små.

Fåfängt höjde hon för kära munnar
invid rik mans dörr förtviflans bön;
nu vid hennes egen dörr förkunnar
värdens hot en flyttuing ut i snön --

Nästa morgon ut skall henne drifva,
ut till gatans köld och nöd och brott;
intet värn hon fyra små kan gifva,
arma modern eger suckar blott...

Barn, som under hennes hjärta hvilat,
skall hon se dem under lastens fot
trampas, krossas, se'n förut den smilat
om en gyllne lott som nödens bot?

O, nu hör hon, det från bädden kvider:
bleka läppar ropa efter bröd:
mammans älskling under kval sig vrider,
hungerns feber står i ögats glöd.

Hur det bultar, svartnar, svindlar, susar:
modern dignar ned med brustet mod;
men i nästa stund förvirrad rusar
hon för trappan in i närmsta bod.

Där den sista skärf, den ängsligt sparda
till en hjälp i högsta nödens stund,
skall nu till en lösepenning varda
ut ur ångest från oskyldig mund...

Hem med ett fång kol hon skyndsamt vänder,
ger kaminens gap sitt svarta mål;
tröstande en nick hon barnen sänder,
liksom hon för kvällsvard tändt sitt kol.

Ömt hon manar dem en stund att sofva,
tryckande på hvarje mun sin glöd:
ty nu ska de säkert, hörs hon lofva,
när de vakna upp — ha rikligt bröd.

När de vakna upp... Re'n kolet blänker
i barmhertighetens röda skrud,
och dess ånga döfvande sig sänker,
tystar så på hungerns matta ljud —

När de vakna upp... Vid bädden beder
modershjärtat varma *Fader vår*;
tårar äro hennes radbands leder,
från kaminen offerröken ju går --

Må hon gerna se'n till ansvar stånda,
om af kärlek hon en synd begått;
endast barnen slippa hungerns vända
och åt Himlen skänkas utan brott!

Läppar stanna, ögonlocken domna,
handen vissnar öfver kära drag:
mor och barn till sista hvilan somna,
vakna ej till kvalfull morgondag.

Kolets ande kom i nödens timma,
släckte lifvets eld i plågad lem.
Modersglödens sista, sköna strimma
tvang af Himlen sig ett smärtrfritt hem.

Ålderdomshemmet i Slottsskogen.

Se åldrens hem i gulnad slottsskogs sköte:
bland gyllne höst en röd och fager ros,
som vittnar huldt vid silfverhöstens möte,
att ej medkänslans sommar flytt sin kos.

Där silfverlockar få i trygghet hvila,
och trygg är rymden i kapellets hvalf;
och ingen höstvind får därinne ila,
när ute hvarje träd för nordan skalf.

Som kvitterkören kvar ej ville stanna,
se'n den sett parken i dess allvarsskrud
så är där lugnt inunder skrynklig panna
och bort ha flyktat stundens gyckelljud.

Men liksom svanen ej sin vinge höjer
till fjärran flykt från dammen och dess höst,
så barnaoskuld där i svanhamn dröjer
vid tårekällan i en åldrings bröst.

Så tyst, så tyst sin natt hvar afton hinner,
som löfvet segnande till marken far;
för hvarje löf, för hvarje kväll som svinner,
dess mer syns skyn, syns Himlen fri och klar.

Du sköna ros i gulnad Slottsskogs sköte,
bland rosor alla är du sångarns tröst!
Om dig och dina systrar ned man bröte,
då först det blef i världen riktig höst...

Ack, gyllne prakt i fästens rika salar
är blott som höstguld i en vissnad lund;
men minsta bo, som lidanden hugsvalar,
är likt den skönsta ros på jordens rund!

Äreporten vid Cherbourg.*)

5 Oktober 1896.

Är det hägring väl som villar?
Rägnets saktar, stormen stillar,
löftets båge glänser opp,
och därunder fästligt länder
för att gästa Galliens stränder
Rysslands herre,
fredens bästa hopp...

Se, den skönsta ärebågen
hvälfver sig nu där på vågen
öfver Cherbourgs hamn.
Himlen velat gästen fira
och triumfportalen sira;
ty han kommer,
sänd i Himlens namn.

*) Enligt tidningarnes uppgift afstannade ovädret, då ryska käjsarskeppet nalkades Cherbourg, och en praktfull rägnbåge slog sig öfver hafvet.

Upp af ljus är porten timrad;
 härligt står den genomskimrad
 af hvarenda fanas glöd;
 skilda länders färger alla
 in i harmonien falla,
 där hvar färgrund
 tycks blott böjd till stöd.

Tsar! Du under löftets båge
 in som fredens hjälte tåge,
 som Guds kämpe god!
 Se, hvart rike innerst skälfver!
 Se, hur än på jorden hvälfver
 blodröd, likfyld
 krigets syndafloed!

Bjud den stanna, bjud den falla!
 Fästens rop blott därom skalla
 nu på vänfast, frankisk ort.
 Kom att oss från floden fria!
 Just *den* bragd vill tecknet sia,
 löftets båge,
 Cherbourgs äreport!

Lucia och Tomten.

(Dialog.)

Tomten:

När lampan släckts i bygdens hus
och natten faller på,
då tänder jag min lykta's ljus
för att till skogen gå.

Jag sätter den på mossigt block
och hugger granen ned;
och se'n jag delat sär dess stock,
går jag till byn med ved.

Jag lägger den på torparns härd
i bister vintertid.

Och stundom ställer jag min färd
till slottet där bredvid.

I kammarn där blir aldrig kallt,
men väl i hjärtevrån:
jag känner det, vet bot för allt,
och kryddar så brylån.

Lucia:

När mörker sig kring själen sänkt,
 och köld till hjärtat når,
 jag med det ljus, som Himlen skänkt,
 till mänskobarnen går.
 Jag tänder upp en tanke klar
 och eldar kylig barm:
 och åter glans hvart öga har,
 och hvarje hand käns varm.

Tomten:

Hvem du? Så underligt ditt tal!
 Det gör mig tung i sinn...
 Har icke Tomten i sin dal
all lycka re'n fört in?
 Din krona eger stjernans sken,
 din dräkt är hvit som snö —
 En irrblossglans var ej så ren,
 så skön ej huldremö!

Lucia:

Lucia, Ljusets bud jag är
 och dess vestal i Nord.
 Hit kom jag, som legenden lär,
 från Palästinas jord.

Vid myrrhadoft och änglasång
 där uppgått livvets Sol.
 Jag bar dess ljus — och natten lång
 vek hän från hednisk pol.

Jag kom att fria bundet sinn,
 att slå hvar afgud ned,
 att gjuta brödrakärlek in
 i kult och rätt och sed.
 Och än igenom seklers lopp
 jag frihet ger och tröst,
 där anden jag får lysa opp
 och lugna stormigt bröst.

Tomten:

Gör Tomtens tjänst ej mänskan säll?
 Jag trott så... Dock en gång
 från slottets torn en månklar kväll
 jag hörde gåtfull sång
 om sorg och strid, som först ta slut
 i ljusa stjärneland...
 Ja, hur jag huldar om hvar knut,
 jag suckar hör ibland.

Lucia:

Så är det, Tomte! Du har rätt.
 Och det skall blifva så
 i hvarje boning, du beträdt
 och dit ej jag får gå —

Men skynda nu, ty natten flyr;
sprid trefnad på din stig;
och när till barnens bädd du styr,
så hviska där om mig!

Men jag skall väcka ädel håg
i Sverges ynglingflock;
och fylka den till härnadståg
i flitens vapenrock.
Med solig blick i stridens larm
den före andans svärd,
och rede väg från barm till barm
för Ljusets segerfärd!

På knä för Mor.

O Du, som har i kärlek sagt,
att mänskostoftet är Dig kärt!
Jag ropar dig med hjärtats suck,
med språket som Du själf mig lärt;
jag ropar Dig i ångest sänkt,
Dig Gud, hvars makt i kärlek bor!
O, hvar är hon, som lif mig skänkt?
O, hvar är anden af min Mor?

O, hvar är Mor, hvars ömma blick
göt mildhet i mitt späda bröst;
hvars fromma läppar lärde mig
att höja först till Dig min röst?
På hennes knä jag hörde sång
om Barnet uppå krubbans strå,
och drömde mig så mången gång
i Himlen in bland änglar små.

Kungsängsliljor.

Hvem gjorde, att från stormig fröjd
 jag vände om till barnets frid?
 Hvem gjorde att ej modet föll
 när kraften svek i ungdomsstrid?
 Jo, det var minnet blott af Mor,
 det bästa stöd på denna jord!
 Hon hviskade, när hän hon for:
 »mitt barn, glöm aldrig Herrans Ord!»

Du världars tröst, Marie Son!
 Hvem svek Dig ej i smärtans dar?
 Hvem stod väl trognast vid Ditt kors?
 O mins, Din egen Mor det var —
 Rif ut mitt namn ur Lifsens bok,
 och tag ur Himlens fröjd min del!
 Hvad mer, om Du till kval mig vrok;
 blott friden för min Mor blir hel!

Men suckar Mor i kvalens natt,
 då skall en gång jag dra det svärd,
 som flammar stolt af kärleks glöd
 och krossar länk i mörkrets värld...
 Då skall... O nej, jag sjunker ner
 och beder i Försonarns namn.

 Tack, Herre! I Ditt sköt jag ser
 min Mor nu sträcker mig sin famn...

3 julenatt.

Du helga frid från barnatider,
du stjärna blid, du änglahär!
O kom! Min natt blott fasor sprider,
och tung mig vandringsvägen är.

På öde slätt jag modlös vankar
och vaktar, suckande, en hjord
af stolta, mörka, vilsna tankar
på bet bland tomma mänskoord.

O sänken er, I ljusa vingar,
till mina öde rymder ner!
När änglasång om friden klingar,
mitt öga åter stjärnan ser.

Då från min hjord jag hän skall ila,
skall följa hennes trygga spår,
och sist tillbedjande få hvila,
där vid min barndoms tjäll hon står.

Vid oskuldstämpet skall hon stanna,
där barnasinet ännu ler;
jag lägger där en fårad panna
i Frälsarbarnets sköte ner...

Pan.

I samma natt, då änglaröst ur sky
sjöng Himlens kärlek in, som börjat gry,
då for ett skri på stormens vinge af
och skälfde öfver östligt Medelhaf.

Från rosenkransad ö med hopplöst kval
det for ur lundens älskogsvigda sal;
för hedne seglaren ur rymden ljud
vid Syrisk kust: »den store Pan är död!»

Det ropet ekat under seklers flykt
i tämpelhvalf, åt Nazarénen bygd;
och fröjd, som spirat inom helgad mur,
förbannat den i stjärnekrönt natur —

Ty pelaren i grönhväld helgedom
 gaf smärtans dystra träd med blod till blom;
 och rosenskatterna vid nymfers dans
 gaf åt Den Rene kvalens törnekrans...

Skall en gång klinga öfver tidens haf,
 då lidelsernas stormar stannat af;
 då Nazaréne gått sin segerban:
 »han är uppstånden, han, den store Pan»?

Skall kärlekssuck bli sann som blommans doft;
 skall sång en lärkdrill bli mot himlens loft;
 skall dans bli vindens lek med ocean:
 då skall han ock stå upp, den store Pan!

I fagra lemmars glans och blomprydt hår
 han ljuft skall blåsa in den drömda vår,
 där lundens skugga i sitt sköte har
 en menlös slägt från Edens första dar.

Hemma.

Nu är det flod uti min håg
och åter vänder våg på våg
af tidens svunna flöde;
och minnet slungar mot min strand
en bild, en spillra allt ibland
af forna dagars öde.

Jag samlar mången vrakstump opp
af krossad kärlek, splittradt hopp:
och bygger så en hydda.
Där är jag hemma hos mig själf;
där stannar jag, fast livvets älf
mig bjuder slupar prydda...

Sången utan ord.

På känslornas flammor till himla jag for
 som fordom på eldvagn Elias —
 Jag skönjde det ljuset, som Guden bebor,
 och hörde från harporna sias:
 att världen skall vakna till Gudens gestalt.

— — — — —
 Och rummet förglödde och tiden försmalt.

Den sången, den skönaste, skalden blott *hör*:
 dess strofer han aldrig kan sjunga.
 Den klingar från andarnes segrande kör,
 men domnar på sångarens tunga
 Det ord kan ej bäras af människoröst,
 som stillar ett stormande sångarebröst —

Dom.

För mig har solen inga fläckar,
den store mannen inga fel!
Den sol, som skrudar törnets häckar,
jag vill ej skåda del för del.
Hvad dunkelt hos den store fans,
svann helt i ljus vid snillets glans!

Flagellantens sånger.

*Passionens ros
förkväfver Sarons lilja.*

I.

Hvem tämjer blodets vilda svall?
Hvem stillar väl tornadons våg?
Vid ångestrop och tårars fall
går stormen i min håg . . .
Som Xerxes förr med kadjors slag
förgäfves piskat böljans kam:
så fåfängt gisslet svängde jag;
ty fram gick stormen, fram.

Du dystra drift, du hemska lust,
som vaggar hela slägtets ve!
Du härjar hvarje Edens kust
med din förödelse.
Atlantis i ditt djup sjönk ner:
all renhet i ditt djup du drog.
O, stege vågen mer och mer,
att snart mig själf den tog!

II.

Ur intet väckt, ur Varats oskuldsvala,
 jag fann, att lifvet gift blott i mig göt —
 Jämt följd af kval, ur öster sol sig bröt
 för att i väster under tårar dala.

Och gärd till ljuset måste jag betala
 med tvifvel och passion ur eget sköt:
 o, om blott natten jämt sig kring mig slöt,
 att ljuft med vallmodröm min själ hugsvala!

Välkommen kväll, du hämnare af kval!
 Du leder trotsig dag ur himlens sal
 att han må straffet få för öfvermodet.

Nu hviner bilan i din säkra hand:
 ha, gyllne ännu föll bak västerrand
 och molnen purpras af tyrannerblodet...

III.

Jag får ej dö, fast mig oändligt trycker,
 att Varats vara ej af ändring vet —
 Jag krossas ej, och ingen makt mig rycker
 från Makten själf och från dess själfviskhet —
 En evigt värnlös, följer jag med jorden,
 som själf en lekboll blef i Maktens hand;
 och hånets gåfva är min reskost vorden,
 att het en gång må bli Gehennas brand...

Hvem tände i min barndom hjärtats lågor?
 Hvem håller bålet eld ännu vid makt,
 där bunden ande vrider sig i plågor?
 Hvem, om ej Du, som har från korset sagt:
 »det är fullkomnadt!»... Dock, din död ej bräckte
 min svaghets kraft att stå din kärlek mot;
 och inga ångrens tårar ännu släckte
 en enda flamma i Gehennas hot.

Förintelse, du alla smärtors lisa!
 Du är det enda, som ej finnes till.
 Du, som hvart härjadt hjärta skulle prisa,
 du ej en huldrik famn upplåta vill!
 Så fall, min ande, då i tiders tider
 från lif till lif — nej, ifrån nöd till nöd!
 Hvar ängel fröjdas, fast demonen lider;
 och Himlen lysas af Gehennas glöd...

IV.

Du stolte bror!
 Har du väl kvalet känt,
 när slupen for
 bland vreda element,
 när rymden röt,
 när hvarje bloss var släckt,
 och klippans stöt
 din farkost sönderbräckt?

Du vandrar trygg
bland strandens blomstersmek,
och böljans rygg
dig aldrig bjöd sitt svek;
din graf en gång
blir höljd af ljuflig vår;
vid fågelsång
till hvilan gladt du går.

Ej du förstår
en stormens arme son —
Hans hjärta slår
i kapp med Nordans dån;
hans hvilorum
blir smärtans djupa haf,
och böljans skum
blir liljan på hans graf.

Hvar är det *Tig*,
som tvang orkanens dån?
Jag späjar Dig,
Marie höge Son!
Men ej Din led
bar hän mot splittrad slup:
jag sjunker ned
i smärtans hemska djup...

V.

I öknen jag dignar, i öknen jag går,
 från Canaan ut är jag drifven --
 Och långt bort i fjärran i barndomens år
 står Salem med svala oliven.
 Jag drifves med oemotståndelig makt
 mot plågans Egypten, mot trældomens trakt,
 mot eviga lustarnes gissel.

Framför går en molnstod med nådenes ljus --
 Den lyser i lyckliga stunder;
 den lisar, den lyfter från brännande grus,
 att ej jag må helt duka under;
 att kraften ej sinar i öknens sand,
 att dock jag må hinna Egypti land
 och eviga lustarnes gissel.

Framför går en eldstod med Helvetets glöd --
 Den flammar i vanmaktens timmar;
 som drifternas låga den lyser så röd;
 som Korsblodets purpur den glimmar;
 den tvingar, den för mig med hånaude makt
 mot plågans Egypten, mot trældomens trakt,
 mot eviga lustarnes gissel...

VI.

Den ande, som lidit på lustarnes bål,
 skall han ej martyrkronan vinna?
 Ack, blef väl för evigt hans hopplösa mål
 att brinna -- men aldrig förbrinna?

Blir kronan med hånande eldtungors krans,
 med pärlor af ångestens tårar väl hans:
 mer smärtfull än Golgatha krona...

Men drifves jag än till den dystraste ort,
 som döden redt in i sin boning:
 en Himmel jag medför dock genom dess port,
 som bringar mig frid och försoning;
 ett barndomens minne af *smärtornas man*,
 den rene, den milde, som lidande vann
 sin kamp och i kärlek förblödde.

VII.

Inne är Sylvesterkväll.
 Än ett solhvarf vår planet
 likt en jättekarusell
 fört sin mänsklighet.
 Samma bana år från år
 utan färdmål jorden trår.
 Arma mänsklighet! O säg,
 vet du annan väg?
 Nej, i kretslopp lifvet går,
 trådar ständigt egna spår:
 under solen
 allt fåfänglighet!

VIII.

O sänk dig, mörker, släck min tanke,
och slå min andes längtan matt!
Blif mitt förbarmande Ananke,
du vansinnetens tomma natt!
Se'n på min himmel hvarje stjärna,
hvarenda glimt har blossat ut,
så släck ock ljuset i min hjärna
och dina töcken kring mig gjut!

IX.

Tro ej, att Himlen för dig strider,
när Helvetet gått ut på rof!
Hur värnlös du i ångest kvider,
du måste själf dock stå ditt prof.
Den höge Nazarénens händer
just *då* tycks hafva naglats fast:
Han har ej makt, ej hjälp Han sänder;
och ned du dignar för din last...

Och rena änglars starka skara,
som troget vid din vagga stått
och vetat hvarje fjät bevara,
som du i oskuldsvärlden trådt:
ej mer hon leder dina öden;
nej nu, se'n blodets lugn sig bytt
i dystra, vilda, heta flöden,
har hon ock helt från vakten flytt...

»Hugg af din hand! Rif ut ditt öga,
om till förargelse det är!»
Ack, offret hjälper dock så föga,
när än på kött och blod du bär —
Nej, vill du undan kvalen slippa:
en Peisetanatos då hör;
och skynda se'n till skyhög klippa
och häf dig jublande utför!

En värld, där Himlen stängt sig inne
men där Gehenna sluppit ut,
dig hånar blott med tämplets tinne
och sviker i din dödsminut!
Ha! Blixtra genom Alltets eter,
du sanna glimt af nådens ord,
och sänd till hvarje klot profeter
med bud om — Universums mord!...

X.

Det ringer till Vesper i höstkväll,
när stormen i glesnade kronorna dånar;
det vinkar från ljusen i stilla kapäll,
när molnet från fästet stjärnorna plånar.
Det bjuder och lockar från tämpel och hed,
och tonerna segna och löfvena falla.
Men hjärtat blott suckar på ödslig led;
och samvetet stormar och pulsarne svalla...

O, gifves det frid invid Korsets stam
 under lummiga kronan af löftesorden?
 Ha! Lustarnes ilar just dit trängt fram,
 och kylt och skakat dess blad till jorden —
 Nej, bort till den härjade, vissnade lund,
 som nordan har plundrat och himmelen svikit!
 Där flämtar nu sommarn sin sista stund,
 se'n krafterna alla ifrån honom vikit.
 Kring hjässan, som förr bar blommande glans,
 slå svartnade grenar en smälebens krans;
 och här och där några lönnblad röda
 ses falla ned och likt blodsdroppar glöda.
 Hos dig vill jag lida mitt eget kval,
 o sommar, och kylas vid slocknade glöden:
 du tröstar, att lifvet skall spira ur döden,
 se'n stormar och drifvor ha härjat din sal...

Men ängslande fram
 ur lundens sköt
 steg andelös suck, som var sommarens sista.
 Kring skälfvande stam
 jag tröstlös mig slöt,
 och ögat nu måste i tårar brista.

Då hör jag ånyo klockornas röst,
 så manande mild som min moders tröst.
 Jag ser Honom — Han, som kan tämja vågen.
 Han kommer, Han stillar den svallande hågen.

Med kärlekens allmakt Han bjuder mig ro,
och viger den slocknade sommarn vid båren.
På kärlekens allmakt Han bjuder mig tro,
bland stormar och drifvor på segrande våren.

Jrusna tårar.

I.

Ånyo stilla rägnbågsglans —
Hvad hån! Den lik en helgonkrans
begröner arma jorden...
Du helgon, jord? När blef i hast
du kvitt all grymhet, flärd och last,
och lögnerna och morden!

Nej vet, din rätta gloria är
de flammor, du på hjässan bär,
när vilda norrsken svalla:
de ha ej ro — likt samvetskval,
de skifta — likt en kärlek fal,
likt stål — de äro kalla...

II.

Du arma rimmarsnobb
 med högfärdsgrin på läppen,
 med pänna ömkligt lik
 fin-de-siècle-käppen!
 Ack, skaldens vigda stift
 i hand du aldrig tog:
det likt är — Moses' staf,
 som djärft mot klippan slog!

III.

När slutet är godt, är allting godt!
 Och dikten slog an, när därunder stått
 ett namn, som man lärt dig begäpa —
 Det namnet strax gjorde ditt omdöme lugnt.
 Och just utaf det, som af skimrande punkt,
 du hypnotiserats till — apa!

IV.

Ej humorns krydda sonar mig
 med en ragoût på nästans rykte —
 Förtalarns tunga är ibland
 mer vämjelig
 än diamantkringblixtrad hand,
 hvarmed en Borgia sitt offer tryckte!

V.

Kratsch, flaska! Ligg nu själf bland mull!
Till sist du svek och slog mig kull,
hur än du tycktes fjäsa —
Du gaf mig trasor kring min kropp.
Tror du, att dessa vägas opp
med purpurn på min näsa?

VI.

Jag kan ej,
jag kan ej mig böja
för annat än kärlekens blick!
Jag kan ej,
jag kan ej mer dröja,
när kall var den famnen, jag fick!
Jag går fast i svält och i trasor
din kassadörr stolt dock förbi —
Och ej du skall se mina fador,
ej höra den hungrandes skri.

Sitt kvar du,
sitt kvar du i glansen,
med guldets som lefnadens sol!
Af is du,
af is du blir kransen,
jag bryter vid eländets pol.

Den ger jag till afsked på resan,
 du gör genom kyrkogårds port:
 med *den* sök att bortmuta nesan
 hos Domarn på — högsta ort!

VII.

I stormen växer lågan,
 i prässen vinet;
 men maklighet fullkomnar
 allenast — svinet!

VIII.

I, präster, täflen ju med själfve Satan
 att göra nådens väg för mänskan trång!
 Men trängselfyld I målen breda gatan,
 där mot Gehenna folket styr sin gång.
 Snart lönar ej på Himlaporten klappa;
 snart nätt och jämt er egen tunna kappa
 vid ingångsöppningen till Himlen tål:
 den blir nog sist blott portens — nyckelhål!

IX.

Hur dugtig du, som dock nämna vågar
 Den Allra Högste i tanklöst ord:
 Hvars namn i stjärnornas hymner lågar,
 men är en Faders för suck från jord!

Hur nobel du, som bland allt ditt pladder,
 ej glömma kan Nazarénens namn:
 Hans kors och namn få ju jämt stå fadder
 åt nyfödd lögn i förtalets famn!

Puh! Svordomsstanken hvart ord förpästar –
 Slut munnen till om cadavrets gas!
 Din lyssnare är schakaln, som gästar
 ett öknens stinkande ruttna as!...

X.

Jag vet ej straff så långt, så grymt,
 ej dom förutan nådens skymt,
 som ej jag ville slunga
 ned på den lumpnes djäfvulsstråt...
 Jag på hans lik vid glädjegråt
 mitt jubel skulle sjunga!
 Tag jordens svartaste passion,
 tag hädarskränets gröfsta ton,
 tag mordet inom egen ätt:
 allt, allt det väger fjäderlätt
 på rena Himlars vissa våg,
 omf blott i andra skålen låg
 ett uns af nid och vänskap fal,
 ett grand af råhet och förtal!...

XI.

Bort med pännan! Fram med påken!
Bort med bläck och fram med blod!
Bort med mäjseln, bort med stråken!
Fram med musklers diktmetod!
Fram, tills senor sönderbrista,
mot hvar lumpen, rå och fal!
Sjung i dåd din dikt den sista!
Skrif med blod ditt ideal!

Hej! Låt påken lustigt hvina,
hvina djärft i eldig takt,
tills belackarns flöden sina,
tills sin sista lögn han sagt!
Hånets svall sig bakåt tränger
och förtalet stannar af,
när med siarglöd du svänger
påken som en Mosestaf.

Ingen plekter, ingen pänsel,
inga pärlor mer för svin!
Ty den fräcke äger känsel
blott för påkens färg och hvin —
O, hvad segerrus att krossa
giftig käft på slik en valp
och hans tunga se'n få lossa,
stolt, som vilden tar en skalp!

Bort med ord och fram med handling!
Bort med konstens veka glöd!
Skall det råa ta förvandling,
må Vesuven ljunga röd:
Till det ädlas tron i världen
lägg af lumpnes lik en trapp!
Eja! Ut på segerfärden!
Fram med påken! Rapp, rapp, rapp!!

Det ringer till Påska.

I.

Ack, mina kalla ord ha Dina lemmar spikat;
min panna var en gång den råde knektens lans.
Se'n fåfängt från Ditt kors Du kärlek mig pre-
dikar,

förmörkas i Din död ock fridens blida glans.
Mitt sinne rämvar sär: ur grafvars bräckta famnar
stå barnaminnen upp i spöklikt hemska hamnar
och vittna ångestfullt med hand mot blodig fors,
att jag min salighet har naglat vid Ditt kors...

Men ack, Ditt kärlekslif med fridens sol ej släcktes!
Till själens mörka djup förlossande Du kom:
från fångna tankars hop de tunga bojor bräcktes;
med fria andebarn Du vände mäktig om —

Så blif i evighet nu mina tankars Förste!
 De vilja palmbeströ Din väg från bröst till bröst
 Blott Du, som evigt är i kärleken den störste,
 blott Du åt hvarje värld, hvar barm kan bringa
 tröst!

II.

Jag aldrig blir för stolt att taga mot,
 hvad mig i kärlek skänkes.
 Och okränkt invid Korsets fot
 min hjässa sänkes.

III.

Med färger ifrån himlabron
 ditt stolta Jag du fåfängt målar:
 det blir dock inför Gudens tron
 som damkorn blott i solens strålar!

IV.

De tio bud — likt tio knutna fingrar
 blott bringa hot;
 men evangelium är öppna famnen,
 som tar den svage mot.

V.

Fjäriln mellan blommor ilar,
ängeln mellan stjärnor sväfvar;
men min ande vingen lyfter
bland Guds helga löftesord.
Blomman faller af om hösten,
stjärnan dör i världars vinter;
men Guds löfte evigt strålar
som en fagert skrudad jord.

VI.

Hur härligt rik än världen skimra må,
sök ej i henne evig arfvedel!
Hon är dock blott en underskön ridå
till andelivets djupa sagospel.

VII.

Solen in i tämpeldömen tränger,
färgadt glas ej henne utestänger;
och hon granskar ej dess målnings mönster:
hennes stråle blott begär — ett fönster!

VIII.

O, om jag ägde det skönsta snille!
Åt Dig jag gladligt det viga ville...
Jag har blott kärlekens tårefors
att vattna rosorna på Ditt kors.

IX.

Jordens synd slog Himlen full med sår:
Himlens kärlek gjorde sår till — stjärnor!

X.

Har du kärleken, min vän;
längtar du till friden bjudas:
nog du bad ur hjärtats djup,
nog du grät för arme Judas?

XI.

Ej ditt hufvud trotsigt höj,
men för Gud dig ödmjuk böj:
då Han dig med kraft bekläder.
Kraft får blott den *böjda* fjäder.

XII.

När fram du lidit dig till andens frid,
ditt stolta jag är vordet invalid,
som minnes mörkrets härar med försoning
och signar med sin krycka smärtans boning.

XIII.

Vid hvad skall jag väl likna dem,
de högt bejublade sinnen fem?

Jo, hvarje sinne är en vak
 i lidelsernas böljefrusna tak.
 Blott stjärnebilder bö i vatten djupa;
 och akta dig — du själf kan däri stupa ...

XIV.

Se, på kvällens bärg står solens skifva half,
 som till gyllne himlar portens öppna hvalf!
 Nu är pilgrimsstunden för din andes flykt.
 Skynda! En minut blott — så är hvalfvet lyckt ...

XV.

Hvad snilleskimrande sköna formen?
 En bubbla blott emot kärleken —
 Apollon mäktigt besjunger stormen,
 Messie stämman *besvärjer* den!
 O, att all konst, likt en rägnets båge,
 som gärd åt andarnes Sol jag såge,
 åt milde Mästarn som kom med hopp
 till tviflets dimmor och tårars lopp!

Barnabönen.

Jag kom med sorg, jag kom med sår och kval
från ystra år på nöjets djärfva branter;
nyss vingad, foten slant där stig låg hal,
och himlen mörknade på alla kanter.
Jag blödande och bruten drog mig fram
att hjälpen söka i min moders hydda,
liksom när pilten smög från lekens glam
med rifven blus att hålen hop få sydda.
Men ack, hvar var hon? Hennes plats stod tom,
och stillt och kallt stod hennes modershjärta.
Ej lisan fann jag, ingen läkedom;
och jag var ensam, ensam med min smärta.
Förtviflad såg jag mot min barndom hän,
och husvill vandringsman var nu min like;
mitt hufvud låg ej mer på modersknän,
den trygga tröskelen till barnens rike.

Och bommad stod han, detta Edens port,
se'n modersfammen var af döden slutten.
Och ingen tillgift för hvad styggt jag gjort.
Och ingen fläck af hennes gråt begjuten.
Ack, denna modersgråt, som sköljde bort
hvar stygger fläck från hennes gosses sinne,
att rent och ungt det glänste inom kort
som ett nytvaget, litet barnalinne!

Då går ett sus från mina lekars vrå,
och fjärran bild står klarnad för mitt öga:
jag själf som pilt ses knäppa händren små
och be till hulde Fadren i det höga.
Och ned jag sjönk med tvifvel och begär
och bad den första bönen, mor mig lärde:
jag bad till Gud, som hafver barnen kär,
som ser till den, som svag och liten är...
Och barnabönen mannen frid beskärde.

Tämplet.

Nu drager Zions trogna skara
i stilla frid mot tämplets famn.
Den tida följde stjärnan klara,
som lyste in i stormfri hamn.
Se, rygg likt gothiskt hvalf sig böjer,
som förr till bön sig sänkte mjuk;
och lock, som än på hjässan dröjer,
nu glänser hvit som altarduk.

Jag följer er, I ålderstunga;
ty världen gaf mig ingen bot.
Jag lägger ned min ålder unga,
min kraft och fröjd för Herrans fot.
Hur trygg jag där mitt hufvud sänker:
det hvilar mot en Faders knän;
Hans hand mig tröstar, nåd han skänker
och jagar hvarje mörker hän.

Där första gången spände vingen
till himmelsk flykt mitt unga mod,
när tårad omkring altarringen
en femtonårig gossflock stod —
Hvem var väl då den ljuse anden,
som palm i sina händer bar
och bjöd mig hem till Himlalanden?
O, han min barndoms ängel var!

Där skänkes åter spilda tiden;
där kväller ungdomskällan fram,
och ungdomsglöd och barnafriden
där samfäldt skruda sköflad stam.
Vill du de rika flöden gästa,
du vinna skall ett evigt väl:
där fins ett helande Bethesda
för hvarje krämpa i din själ...

Men tviflar du, att Korsets lära
dig Gudens väsen tolkar sant:
så böj dig, låt dess strålar bära
dig känslans djupa underpant!
Då skall du, liljan lik bland gräsen,
få röna Ljusets ömma ans:
hvad vet väl hon om solens väsen,
och dock hon blommar af dess glans!

O ljufva, andesvala stunder
i lifvets larm och kvalens kvalm!
Långt mer än själfva snillet under
I gifven i en enda psalm —
I gjuten in ett barnasinne:
min själ blir åter lyckliggjord,
som om den än bar fröjden inne
från tämplet — på mitt julebord...

Bomber.

Ditt lof den blixtnabba strömmen sjunger
i kabelsträngar, du stolta tid!
Nobless-bazarer ge bröd åt hunger
och krigsbudgeter köpt folken frid —
Du tvingar rägnen från himlens båga;
du lyser dig med osynlig låga;
i feberglöd af hvad stort du gjort,
du tror dig spränga Sankt Petri port.

Men bäst som lyckan så fagert smilar
och friden breder sig skär och ljuf,
en darnning länderna genomilar
och mullret dånar från glömd Vesuv:
ut strömmar skoningslöst våldets lava
från dem, som lidande jämt få slafva;
ut ljungar djärft anarkistens hot,
och Lagens svärd kan ej stå det mot.

Som lavan flödar, när trycket bjuder,
 och slungas ej af vulkanens nyck:
 så vittnar bomben, när blodet sjuder,
 om röfvad jämnvigt, om hårdt betryck.
 Hvar dynamitknall är häjdlös smärta,
 som skriar vildt ur ett samhällshjärta:
 ett verop öfver allt skönt och nytt,
 hvarifrån kärleken dock har flytt.

Med allt ditt snille, din dygd, o sekel,
 du re'n är dömdt! Och där ofta stod
 i fästens salar ett *mene tekel*,
 som lyste hemskt af de armas blod;
 det bröd, du gaf att mot hungern värna,
 du redt af agn utan kärlekskärna;
 och snillekosten för folkets själ
 snart svultit hungrande bröst i hjäl!

Din konst ej vill sig åt ljuset viga
 likt araglöd öfver mörknadt land;
 den är, se'n ljuset fått neder stiga,
 en dådlös, ofruktbar aftonbrand.
 Det Skönas präster ses korset snida,
 hvarpå det Ädla dock dömts att lida;
 se'n torson plastiskt de hängt och sträckt,
 se de i blodet blott — god effekt.

Din konst ej blygs öfver späda knoppar,
 som af dess brånad i förtid sprängts;
 den ger det Sköna i syndakroppar,
 där skönhetslinien i svallet dränkts —
 Din pänsel flamar i lustans lågor,
 din mäjsel häfver passionens vågor,
 din pänna sänkes i mörkrets bläck
 och slungar oskulden fläck på fläck!

Med dårens slöhet du gått från tämpel,
 där Gud har talat med egen röst,
 att söka täxtord, med mänskostämpel,
 i dunkelt tal ur naturens bröst.
 Din tanke slagit sin broder Abel;
 din visdom byggt dig ett ömkligt Babel,
 där språkförbistringen ännu rår,
 att ingen kärlekens röst förstår...

O, när skall kärlek en gång få böja
 de stolta, kylande snillens Jag,
 och dygdemönstren en gång få höja
 till höga, flammande sinnelag?
 Hvar är den bomb, som till hjärtat tränger
 och själviskheten i spillror spränger?
 O, kom rättsinnige anarkist!
 Vi bida, ropa Dig, hvite Krist!

O, kom som förr med ett härligt dunder,
som ned i slutnaste hjärtrum klang!
Stig ned i flammade pingstens under,
som hednavärlden en gång betvang!
I allbetvingande Andens låga
stig ned och hjärtan med kärlek råga!
Si, Andens kraft har från jorden flytt —
O, Herre, Herre! Stig ned på nytt!

Du är den ende, som bort kan bräcka
de falska skrankor af guld och börd
och syskonbandet kring världen sträcka
och så i världen en frihetsskörd!
O, fyll de jublande löftesorden
och vinn Ditt välde med frid på jorden!
Den ende hjälparn i stormigt Nu
är Du, blott Du, ja för evigt Du!!

Det nya Jerusalem.

O si, jag ser mitt hjärtas hem,
där kvällens rodnad blänker!
Ett härligt, nytt Jerusalem
sig ned af himlen sänker
och sväfvar öfver västerns rand
en stund för andens aning,
där rika färgers klara brand
ger siarsynen daning.

Hur kostligt är ej staden lagd,
af ädla stenar buren;
se, grunden glimrar som smaragd,
som jaspis glänser muren;
dess portar aldrig slutna stå,
de härligt pärleprydda;
och folk på gyllne gator gå
och bo i gyllne hydda.

Ej sol, ej måne skiner där,
och dag ej växling lider;
ty själfva Kärleken det är,
som purpurskimret sprider.
Och ingen skugga, ingen nöd
sig in i glansen mänger,
och fjärran är all lustas glöd,
och sveket dit ej tränger.

Ja, synden där har intet hem,
och döden där ej landar;
ty själfver Gud skall bo med dem,
de frälste mänskoandar.
Där är ej suck, där är ej rop,
ej värk, ej kval som sårar;
ty Gud från de förgråtnes hop
har torkat alla tårar.

Från Guds och Lammets tron en flod
med lifsens vatten faller:
dess våg är klar som en klenod,
dess droppar som kristaller;
all sanningstörst sig släcker där,
allt dunkel där sig löser,
och hvarje flämtande begär
sin dryck för intet öser.

Och si de stränderna utmed,
 där tviflet mer ej bördar,
 där grönskar ljufligt lifsens träd
 med ständigt friska skördar.
 Ja, fridens palm står där i blom
 och bjuder fritt sin råga;
 dess blad är folkens läkedom
 mot all förgången plåga...

Hvar själ, som en gång skåda fick
 den helga stadens hägring,
 som pilgrim se'n på jorden gick
 ibland all jordens fägring;
 han letar trött i aftonskyn
 en väg till hvilotjällen,
 till dess en gång hans sällhetssyn
 skall lykta lefnadskvällen.

O flamma då, mitt sköna hopp,
 när världens skimmer viker!
 Då skall jag hinna till dig opp,
 där ljuset aldrig sviker.
 Ja, när i sista kvällens brand
 ditt färgspel ses förtona,
 jag lyftes mot de gyllne land
 att vinna lifsens krona...

Och hvarje renad tanke skall ur Hans kärlekssköt
då springa fram och klarna till en stjärna;
och hvarje luttrad vilja, ett hjärta i sig slöt,
de nya solar ifrån kval skall värna.

Så vid Allfaders kärlek ur stjärnevärldens fall
en himmel upp skall flamma, som evigt kretsa

skall

i ljus och offer kring Den Evigt Gode.

Siarsyn.

Kring Himlafadrens tron var tyst och harpans
 sträng var stum,
 och hymnen bäfvande förklang i saligheters rum;
 och skunt låg Skapartankars hvalf, och öfver hjäs-
 sans snö
 stod glorian blek lik vissna blom, som mellan
 drifvor dö.

Och spiran, fordom bjudande till dans all världens
 klot,
 den hvilar fåfängt Guden nu sitt skumma änne mot:
 all stjärneprakt, all änglamakt och alla frälstas lof
 ej hämma kan ur fjärran djup en röst, som sti-
 ger dof —

Då slog en gloria åter fram kring Gudens hvita hår:
mer ung, mer rik än gyllne blom ur drifvans snö
en vår.

»Han kommen är, vår broder kär»: det sang ur
harpans sträng;
och änglar buro vårens bud till rymdens stjärneäng.

Och talte Herren Gud: »Mitt råd har nu fullbor-
dan nått:

i dag till nya skaparverk min kärleksallmakt gått.
Till intet har mitt *Varde* bragt all syndens arfvedel;
mitt hjärta vunnit har min värld, min värld är
skön och hel!»

Och neder från Allfaders blick då föll en pärla varm,
hon föll med mildhets segermakt och sjönk i värl-
dens barm:

hon svälde ut, hon blef till ljus, hon blef en stjärna
klar,
och ut till alla himlens hörn hon nådens fullhet bar.

Hon sken för hvarje dyster jord med glans ej
skådad förr;
och hennes stråle bröt en väg mot öppnad Himla-
dörr.

Då såg sin barndom anden klart och mindes hem-
mets hus,
och fri från alla stoftets band for upp mot stjär-
nans ljus.

Från alla rymdens klot och djup hvart andeväsen
drog —
Och si, en härlig skimmerkran sig så kring stjär-
nan slog:
det var en härlig rägnbågskrans af nyss förrun-
nen sorg;
och stjärnan lyfte den och steg till Himlafadrens
borg...

Kärleken.

Ack, kärleken värmer, han icke förbränner!
Han rättar, han agar, men hämd han ej känner!
Han tager i famnen det villade får;
han söker i ångest den bortgångnes spår.
Han allsmäktigt höjer sin strålande flamma:
och köld icke råder, som trotsar densamma.
Han smälter till sist hvarje synd, hvarje nöd,
och salighet, salighet ger i sin glöd.

O, sänd oss en stråle bland töcknen på jorden,
som jagar bort fasan ur skuggande orden!
O kärlek! O flamma! O härlige Gud!
Din lofsång ej vare ett suckande ljud!
Vårt öga är blindt och förlamadt vårt öra:
vi se ej Din glans och Din kärlek ej höra.

Men sänd oss, o sänd oss den bärgfasta tro,
som tryggad bland stormar och villor kan bo!
Då skall ingen ångest vårt hjärta förskräcka;
då skall intet mörker Din kärlek få täcka;
då gånga vi glada tillmötes den graf,
vår Gud för en port till sin Himmel oss gaf!

Sångarlön.

Om du uti min diktning finner,
att där en renad tanke brinner,
att där en känsla glöder varm,
som eldar upp din egen barm;

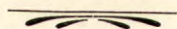
om då, i aning om dess källa,
du denna domen skulle fälla,
»han måtte haft en ädel Mor»:
jag lönad blef — mer än du tror!

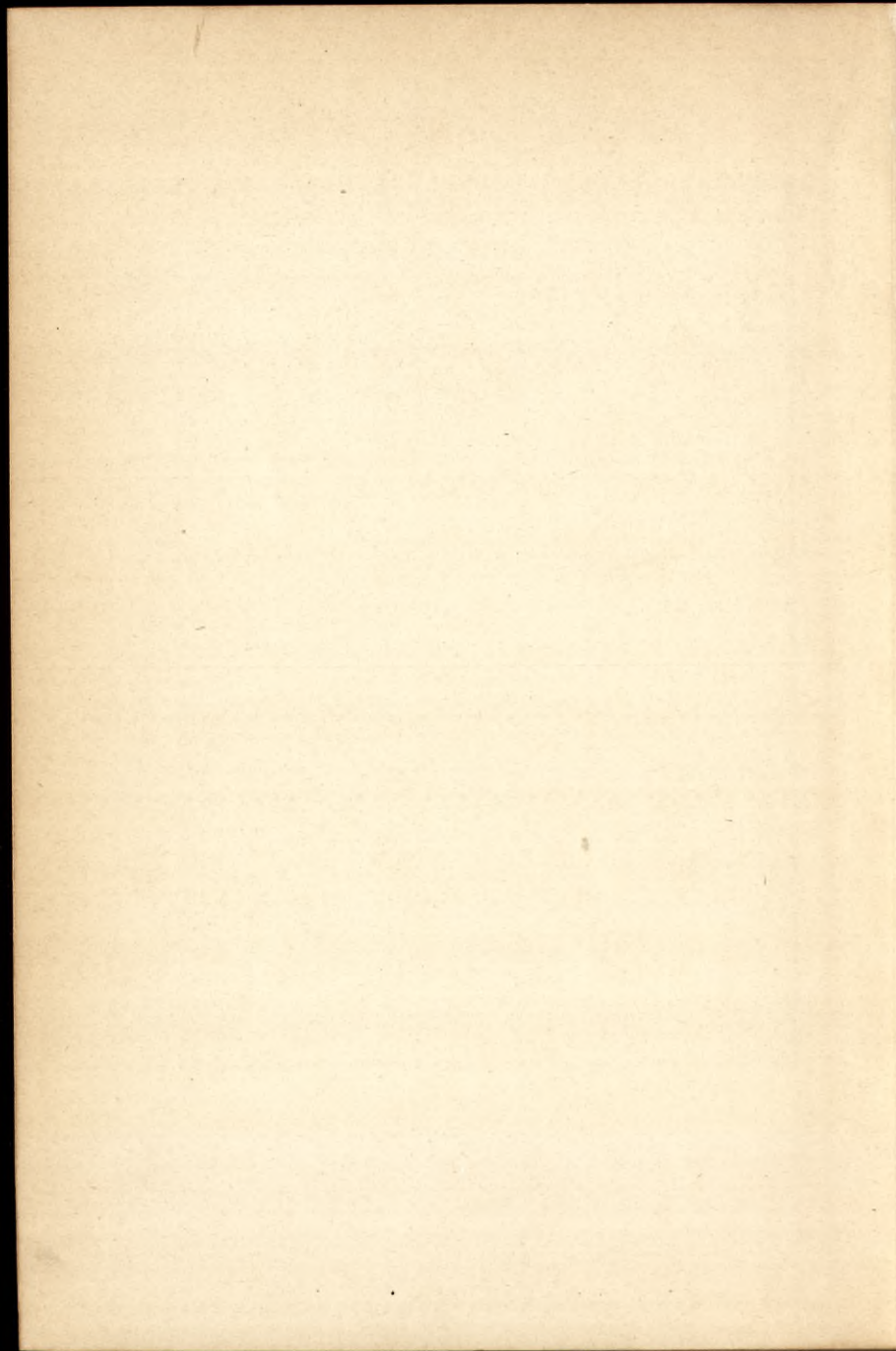

INNEHÅLL:

Kungsängsliljor	5
Hvita mössan I, II	7
Sången kommer (Upsalabild)	10
Till Finland	12
Marseljäsen	14
Valborgssång	15
Dexippos — död!	20
Farväl till Fyrisstrand	22
Bältespännarne	25
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
Vid Konungens ankomst till Marstrand 1895	27
För Göteborg	30
Sverges fana	33
Lefve!	34
Den 6 November 1895	35
På Wasadagen 1896	39
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
Kväll	41
Vårguld	43
Aftonrodnad	45
I Dalby vik	47
Smultron	50
Bacchi tårar	51
Ljusets barn	53
Torra grenar	54
Mässan i skogen	55
Gula blad	58
Omnia mea mecum	60
Lutan	62
Göteborgs Trädgårdsförening (Senhöst)	64

Slädpartiet	68
Julvisa	70
Kryckorna på isen	73
<hr/>	
Gamla brickan	76
Lugna hyddan	79
Ostörd	80
Grubblarens röst	82
Förspild	83
Vid den fallnas graf	84
Utan bröd	86
Ålderdomshemmet i Slottsskogen	89
Åreporten vid Cherbourg	91
Lucia och tomten	93
<hr/>	
På knä för Mor	97
I Julenatt	99
Pan	101
Hemma	103
Sången utan ord	104
Dom	105
Flagellantens sånger, I—X	106
Frusna tårar, I—XI	116
Det ringer till Påska, I—XV.	123
Barnabönen	128
Tämplet	130
Bomber	133
Det nya Jerusalem	137
Nya solar	140
Siarsyn	142
Kärleken	147
Sångarlön	149

27

GÖTEBORG
WETTERGREN & KERBER

Pris Kr. 2: 50

GÖTEBORG
WALD. ZACHRISSONS BOKTRYCKERI